

random]]plasad

ŠPAJDY CHYBNY KOD

CHYBNÝ KÓD

Špajdy
Chybný kód

Copyright © 2015 Špajdy

Obálka © 2015 Špajdy

Pozadie obálky: http://www.goodfon.su/user/vlad_1109/

ISBN 978-80-971915-0-4

*Petrovi Némethovi a Zuzane Zelenayovej,
ktorí toto dobrodružstvo prežili so mnou.*

OBSAH

Prológ	5
Kapitola 1 Aatami	7
Kapitola 2 Pohreb a priznanie	10
Kapitola 3 Spoločenské centrum	17
Kapitola 4 Zmoknuté kura	21
Kapitola 5 Mo	24
Kapitola 6 Horská chata	25
Kapitola 7 Čajík	28
Kapitola 8 Sledujeme Mo	31
Kapitola 9 Hyperpriestorové pásy	34
Kapitola 10 Rozpadnutý plán	37
Kapitola 11 Ahoj	40
Kapitola 12 Fotoalbum	42
Kapitola 13 Fotografia za všetky medené	45
Kapitola 14 Podzemie	48
Kapitola 15 Záchytný bod	51
Kapitola 16 Odchod a chuť na pivo	54
Kapitola 17 Podvod	56
Kapitola 18 Nádej umiera	59
Kapitola 19 Joshua	61
Kapitola 20 Hrdzavka	62
Epilóg	65

Prológ

Polonahý chlapík sa zmietal pripútaný vo vertikálnej polohe, chrptom narážal do oceľovej plochy, z ktorej vychádzali popruhy. Po čele mu stekal pot, ceril zuby na chlapa v bielom plášti, ktorý stál vyškerený oproti nemu. Doktor v bielom plášti držal v ruke malý čierny krúžok s diódou uprostred. Jamky zväčšili svoju hĺbku v širokom úsmeve. V očiach mu zajagalo.

„Nemäť sa toľko, to ti nepomôže,“ otočil krúžok, prešiel po ňom prstom, dióda jemne zažiarila.

„Pusťte ma! Nič mi nie je!“ zaškrípал zubami a v snahe vyslobodiť sa natiahol popruhy zvierajúce jeho ruky.

„Ó, mrzí ma to, ale to nemôžem,“ jeho obočie sa snažilo tváriť vlúdne, ale jamky to parádne kontrovali.

„Nič mi nie je! Nič som neurobil!“ bezradne narazil o studenú podložku a zhlboka dýchal.

„Ale, ale. Úprimne,“ doktor si prezeral svietiacu diódu, „koľkokrát ste sa snažili splodiť dieťa?“

„Do pekla s tebou!“ na doktorovej tvári skončil pľuvanec.

„Ale, ale, ale,“ úškrn, „nemáš šancu, Frewall.“

„Toto je nefér! Nikomu som nič neurobil!“

„Ani ;bábätko,“ šírka doktorovho úsmevu expandovala, „a nevieme, či sa to dáko od teba nešíri. Máš v sebe poruchu, a to je v dnešnej dobe neakceptovateľné!“

„Vyzívate sa v tom,“ Shonovi bolo vidno navreté žily.

„Ó, vôbec nie,“ doktor požmolil krúžok medzi prstami, „štve ma to, hrozne. Ale nikto si nemôže dovoliť nechať existovať takéto anomálie. Chapen Sie? Hlavne ja nie, zničili by ma! Teda zabilo by ma to.“

„Toto voláme spoločenské centrum, hej? Toto miesto plné smrti!“

„Nebude to trvať dlho,“ doktor sa priblížil s krúžkom o priemere pätnásť milimetrov a natiahol ruku k Shonovej hrudi. Ten sa metal, a doktor musel do neho vraziť disk. Shon vyceril zuby v bolesti. Malé zúbky z krúžku prenikli kožou na Shonovej hrudi. Krv mu pomaly stekala spopod disku. Farba kontrolky sa zmenila na prenikavo červenú.

„Začalo to,“ doktor odstúpil.

„Ste chorý!“ Shon sklopil zrak, diódu videl i cítil. Pocítil silný impulz, ktorý mykol celým jeho telom. Žily mu navreli ešte viac, po tele mu takmer okamžite vystúpili modriny. Rumeneц ozdobil jeho líca, nekontrolovateľne so sebou metal.

„Dobrá noc, Shone Frewall,“ doktorov úsmev doposiaľ nezmizol.

„Dúfam... ah... ugh... že..... argh, ti niekto, au... uf... raz spraví, erhg... to isté!“ Zatvoril oči, z kútikov mu tiekli slzy.

„Už sa vypni, chcem ísť spinkať,“ doktor sa otočil na druhú stranu miestnosti, skupina mladších chlapíkov situáciu pozorovala spoza skla a hlavne dávala pozor na displeje.

Shon zdvihol hlavu a zaručal. Jeho hlava bezvládne ovisla, zvyšok tela ochabol hneď po nej.

Vysmiaty doktor prešiel cez automatické dvere: „Odňať, poslať do pohrebáku!“

„Počuli ste šéfa,“ prehlásil pán stojaci za skupinkou ľudí, ktorí pozorovali rovné linky na displejoch. Skupinka disk odňala a dala telo do horizontálnej polohy. Mŕtvolu zakryli špeciálnym vekom, ktoré ju malo udržať celú cestu do pohrebného ústavu v nepoškodenom stave. Skupinka odstúpila, len jeden ostal pri boxe, na ovládači stlačil modré tlačidlo. Objekt sa vzniesol pár milimetrov nad zem, zamieril k veľkému otvoru v stene. Tma ho úplne zahalila. Všetci odišli – až na chalana s ovládačom v ruke.

„Toto nebudem zvládať, toto by sa nemalo diať,“ prešiel si po visáčke. Bol najmladší z tímu, nastúpil len pred dvoma mesiacmi a mal to ako odborný výcvik – to bolo to, čo ho najviac vyvádžalo z miery.

Kapitola 1 Aatami

Aatami mal položenú hlavu na stole, vedľa tenkej elektronickej čítačky, bola zapnutá a žiarila na nej obálka s názvom: Život a osud Veroniky Vendelovej. Jeho oči spočívali na jeho osemnomom kamarátovi, ktorého odo dňa, čo ho mal doma volal Rigé. Tarantula stála na drevenom konári uprostred terária. Aatami zdvihol hlavu, poškrabal sa na zátylku, strčil si do vrecka tenký sivý pásik s nápisom W-Phone. Vošiel do vlastnej kúpeľne, pustil prúd vody a šplechol si ju do tváre. Sklonil a napil sa z prúdu vody. Zažmurkal, zavrel kohútik a vzal béžovú osušku. Utriel si tvár a všimol si piktogram obálky žiariaci na zrkadle. Zdvihol ruku pred zrkadlo, pohybové senzory zareagovali a premietli kurzor na zrkadle, malá ručička s vystrčeným ukazovákcom. Počkal chvíľu nad piktogramom obálky, prebehla animácia otvorenia a zobrazil sa text.

*Vážená rodina Frewall,
S ľútosťou Vám oznamujeme, že dňa 14. septembra 2875
skonala Váš brat/strýko/švagor Shon Rinehard Siger
v následku poruchy v jeho genetickom kóde. Pohreb mu bude
vystrojený dňa 17. septembra o 15:00 na Hlavnom cintoríne,
Úprimnú sústrasť,
Vedenie spoločenského centra Headingpolis.*

Do očí sa mu vtláčili slzy, pretrel ich, zrkadlo to vzalo ako povel na zavretie správy. Zatvoril za sebou kúpeľňové dvere. V ponožkách ho mierne kĺzali, keď kráčal dolu dreveným schodiskom. Objal uplakanú matku, v roztrasenej ruke držala tablet.

„Nechcel si ísť do mesta?“ utrela si slzy.

„Hej, ale...“

„Nemusíš tu so mnou byť, každý nás raz opustí, len sa choď trochu...“ prehltna, „trúchliť budeme na pohrebe.“ Ticho prikývol, vzal si mikinu, práve vo chvíli keď dvere otvoril chlapík v montérkach. Prešiel skrz predsieň, obývačku až do kuchyne, výraz mal nemenný, ženine i Aatamiho oči na ňom spočívali. Z chladničky vytiahol fľašu z hnedastou tekutinou. Otvoril ju a otočil ju hore dnom, dal si pár glgov a otočil sa na rodinu.

„Dúfam, že ani jeden z nás nie je neplodný,“ upriamil pohľad na svojho syna.

„O ničom takom zatiaľ neviem,“ Aatami sa zamračil.

„Snáď nemáš žiadnu vadu, o decko prísť nechcem, stačí, že som došiel o brata,“ tuho potomka objal a po lícach mu stekali slzy. Nechal ho desať sekúnd, potom sa vymanil z jeho zovretia.

„Neboj, budem v poriadku, sľubujem, úplne v pohode, len už ma čaká Josh,“ obul si čínske topánky.

„Vážne chceš ísť v tomto?“ matkine obočie naskočilo na jej tvári.

„Sú pohodlné.“

„A ty miláčik? Nemáš žiadne príznaky, že?“

„Neboj,“ žena pokrútila hlavou, keď ju chytil za tvár a pobožkal ju. Syn im venoval úsmev, odišiel.

Aatami aj jeho dobrý kamarát, Josh sa posadili v bare, sedeli pri okne, z ktorého bolo krásne vidieť mesto. Krígle si postavili pred seba. Josh hľadel na Aatamiho ruku.

„Čo je?“

„Nič,“ Josh natiahol ústa do úsmevu a upravil pohár na podpivníku, tak aby ucho smerovalo k oknu.

„Bol si pri tom?“

„Vážne?“ Josh oprel svoju váhu o operadlo.

„Soráč, ale cháp, strejdo, je strejdo. Chápeš to, že?“ Aatami len nadvihol obočie.

Josh prikývol: „Ale nechcem o tom teraz hovoriť.“

„Jasné, chápem.“

„Čo ty, aký si mal deň?“

„Až na to, celkom v pohode, ale vieš jak, čo ty?“

„Náročný, je to... dosť náročné na psychiku. Navyše mám dojem, že ten doktor, čo to tam vedie, má o pár koliečok navyše.“

„Prečo?“

„Šak ten dement sa z toho úplne teší.“

„Ty by si z toho nezošalel?“

„No najskôr áno, ale i tak, však to nie je normálne, bol som dnes na vedení. Že či by sa to nedalo riešiť inak, ako takto radikálne.“

„Takto radikálne?“

„Aby sa robila kontrola a ideálne našli riešenie, nemalo by to byť tak komplikované, keď s tým začiatkom dvadsiateho prvého storočia začal Floyd Romesberg určite si nepredstavoval takýto dopad jeho úspechu.“

„Nemám páru o čom meľeš.“

„Floyd Romesberg viedol tím, ktorému sa prvý krát podarilo pomocou fúzie dostať ľuďmi vytvorené gény do DNA a úspešne sa reprodukovali spoločne s pôvodnými. A tak to celé začalo, preto sme dnes.... v podstate naprogramovaný pred pôrodom.“

„Well,“ Aatami sa pozrel do stola, „Blbá doba.“

„No, to teda, narodíš sa s drobnou vadou a si odsúdený skapať,“ Josh zdrazil krígel a zdvihol ho, „úprimnú sústrasť.“

„Dík,“ Aatami štrngol svojím kríglom o ten priateľov. Keď položil pohár späť na podpivník, uvedomil si, že Josh uprene zíza na jeho ľavú ruku. Pohľad mu sklzol na ruku, žili na nej jemne žiarili spod kože: „Čo do ... ?!“

„Sklapni,“ Josh rukou urobil utišujúce gesto, ruka zmizla pod stôl a jej majiteľ preglgol.

„To.... to... bolo... je to... to čo si myslím, že?“ Josh prikývol, „Boha to nie je dobré, to vôbec nie je dobré.“

„Viac o tom nevieš, že nie?“

„Nie, nič,“ Aatami si odpil z piva. Nastalo ticho, dlhé ticho pri popíjaní piva.

„Nepovieš to nikomu, že?“

„Toho sa neboj Aatami, ale dávaj na seba pozor, nos...asi rukavice, alebo niečo tak,“ Josh sa usadil a zhlboka nadýchol, „zistím ako sa to dá vyriešiť, len mi daj vzorku DNA, slinu, alebo niečo.“

„Môže byť vreckovka?“ podal mu vlhkú vreckovku z vrečka.

„No...,“ zhnusene sa pozrel na požmolený kúsok papiera, „čo to?“

„Slzy? Zomrel mi strýko.“

„Á ták. Ale aj tak, radšej v plastikovom vačku.“

„Jasné,“ Aatami vložil vreckovku do nastaveného obalu.

Kapitola 2 Pohreb a priznanie

Aatami stál vo svojej izbe, pred veľkými zrkadlovými dverami do svojho šatníka. Mal na sebe čiernu košeľu v slim strihu a čierne nohavice. Viazal si bielu kravatu okolo krku, nedarilo sa mu to. Uzol mu nevychádzal, vzdal to a nechal ho mierne krivo, kravata mu končila mierne nad opaskom, za to bol rád, vzal si sako a dal si ho na seba. Strčil si čítačku do vnútorného vrečka. Pozrel na svoju ľavú ruku, zovrel ju v pästi, žiarila dosť silno, žily mali ale modrastý odtieň ktorý presvital, avšak bolo jasné, že žiaria. Chytil čierne kožené rukavice a natiahol si ich na ruky. Pozrel z okna na padajúce lístie.

Nastúpil na zadné sedadlo ich auta, rodičia mlčky sedeli vpredu, vytiahol si čítačku a začal čítať. Auto sa zdvihlo zo zeme a pomaly vycúvalo do ulice, kde ho signál automaticky pripojil k jazdnej stope pod ním, vyrovnalo sa v smere jazdy a Aatamiho otec len letmo upravoval rýchlosť jazdy.

Celá rodina vystúpila pri cintoríne, kráčali pospolu k domu smútku. Vošli dnu, bola tu veľká skupina ľudí. Rodina sa postavila ku dverám domu smútku, kde im takmer každý predniesol kúsok úcty s želaním úprimnej sústrasti. Tatko sa otočil na svojho syna.

„Je neslušné mať rukavice pri podávaní ruky.“

„Ale,“ Aatami zdvihol svoju pravú ruku, ľavačkou trochu potiahol rukavicu, „tak dobre,“ stiahol ju celú dole. Ostatným ju podával už obnažený a spozoroval na okrajoch cintorína ľudí odetých v čiernom. Všetci boli korby, z úch im trčali slúchadlá a bolo mu jasné odkiaľ sú. Spoločenské centrum nechce žiadnych protestantov na žiadnom pohrebe, tí veľmi radi napádali smútiace rodiny, ktoré boli náchylné sa k ním pripojiť. Znervóznel a zbadal jemnú žiaru z ľavej ruky, potiahol rukavicu viacej pod rukáv.

„Musím ísť na záchod,“ otočil sa na rodičov a otočil sa smerom do chodby nad ktorou bol na priesvitnom paneli vyznačený piktogram močiaceho panáčika. Zišiel dolu schodmi pred dvojicu dverí, páni sa otvorili automaticky, keď si prečítali pohlavie z jeho DNA. Vošiel dnu, všade boli veľké zrkadlá, tie mali senzory a kamery, jediné miesto kde mal súkromie bola kabínka. Zamkol sa do kabínky a dal si dole rukavicu. Ruka mu žiarila na fialovo, miestami modro a červeno. Lenže už to nebolo len na dlani, už sa to tiahlo po zápästí k predlaktiu. Rozopol sako a strhol ho zo seba, šmaril ho na nádržku a rozopol košeľu, dal si

ju dole z ľavého ramena, žily mu žiarili až po rameno, odtiaľ to bolo normálne. Ale žiara bola dostatočne jasná skrz kožu, zhlboka dýchal a utieral si spotenú tvár. Posadil sa na misu, podoprel si hlavu dľaňou. Nadvihnutá hrud' pomaly klesala, pomaly si zapínal gombíky a napravoval kravatu. Natiahol na seba sako a prešiel chodbou späť medzi trúchliacich, dúfajúc, že sa to nerozšíri. Usadený v prednej lavici počúval smútočnú reč o svojom strýkovi, plakal, utieral si slzy. Uvedomil si, že spod rukavice mu svieti belasá žiara, zdalo sa mu, že ho pozoruje hovoriaci pán. Zahnal predstavu a potiahol rukavicu vyššie pod rukáv, a krk viac schoval do goliera. Takto sa na neho pozrel, pokrútil hlavou. Len mykol ramenami.

„Čo do pekla si to tam stváral?“ šepol mu do ucha, keď kráčali za truhlou, ktorú niesli automatizovaný pomocníci. Vyzerali ako plastové odpadkové koše s rukami podpierajúcimi rakvu.

„Trochu ma svrbel krk, tak som sa snažil poškrabať.“

„Fajn, fajn, dobre, ale už sa správaj normálne,“ takto držal krok a tak musel aj zvyšok rodiny. Pomocníci mali výhodu pri truhle, že ju niesli zavesenú na povrazoch, ktoré sa spúšťali a milovaná osoba mizla v zemi, laná sa odpojili a dopadli k zemi, pomocníci sa odsunuli a počkali kým každý prednesie svoju reč k mŕtvemu. Aatamiho otec prešiel pred hrob ako prvý.

„Drahý Shon, môj brat, môj veľký braček, v detstve si mi bol inšpiráciou a vzorom ako každému mladšiemu bratovi, robili sme spolu rôzne kraviny, neplechy a často sa handrkovali kvôli úplným zbytočnostiam, ale vždy sme tu boli jeden pre druhého,“ roztrasený hlas mu dopĺňali slzy, „bez teba by som nebol tým kým som, nespoznal by som svoju úžasnú manželku a nemal nádherného syna. Ďakujem ti, že si sa o neho postaral, keď sme mi museli ísť preč, pomohol si nám v ťažkých chvíľach, v podstate, ďakujem, že si tu bol vždy pre mňa a moju rodinu, braček. Si skvelý a v mojom srdci vždy skvelý zostaneš,“ utrel si nos a jeho miesto zaujala manželka.

„Shon, Shon, ten tvoj sarkazmus, a večné vtipkovanie. Myslela som si, že to ťa privedie do hrobu, nie dáka vada. Pomohol si nám, hlavne mne, najst' skvelého muža, ďakujem. Odpočívaj v pokoji.“

Aatami neisto vystúpil zo svojho miesta k hrobu a otočil sa na ľudí, pozrel na čierne topánky a nosom nasal veľa vzduchu.

„Môj strýko-Shon, bol pre mňa vzorom, tak ako môj otec, nikdy ho nenechal v štichu, keď som mal desať, pravidelne som s ním trávil víkendy, vždy mal pre mňa nachystaný program, nikdy nepanovala nuda a naučil ma, že nemám rodinu a priateľov nechávať v štichu, to si budem vždycky pamätať. To mi dal, bol to môj vzor, rovný otcovi. Odpočívaj v pokoji, strejdo Shone. Budeš mi chýbať,“ utrel si slzu a pristúpil k rodičom, ktorý ho medzi sebou objali.

Tri dni po pohrebe konečne prešli do zabehnutých koľají, už s tým boli ako tak zmierený. Aatami prišiel domov zo školy, keď mama varila obed.

„Skončili ste skôr?“

„Áno,“ prešiel okolo kuchyne, „ponáhľam sa, tlačí ma na záchod.“

„Okay, potom sa príď najesť.“

„Ok,“ zatvoril dvere do izby a otočil kľúčom, vošiel do kúpeľne a odpojil zo zrkadla vodiče, čo spôsobilo zmiznutie blikajúcej ikonky. Žiadny senzor, nič zhodil zo seba tričko a pozoroval ako mu na hrudi a bruchu jemne vystupujú žiariace žily. Pravá ruka žiarila rovnako ako ľavá, chytil si vlasy a začal ich ťahať do hora: „Boha, boha, boha.“ Sústredený na ruky, si zaželel aby nesvietili, žiara mierne stlmila.

„Fajn, fajn, len aby to nebolo veľmi vidieť, natiahol si na seba tričko a uvedomil si, že dlane mu už dlhšie nežiarili, až od predlaktia. Rozpol si rázporok, žiara prichádzala až zo stehien.

„Fú,“ zapol sa, dal si na seba aj mikinu. Pripojil znova zrkadlo a nechal ho zapnúť. Indikátor zobrazoval prijatý mail, otvoril ho, bol od Josha:

Príď za mnou do Spoločenského Centra, najlepšie čo najskôr.

P.S.: Myslím, že tá viem znormalizovať.

J.

Mávol rukou, čo zrkadlo pochopilo ako ukončenie všetkých otvorených aplikácií. Vyšiel z izby a sadol si k stolu, mamka musela niekam odbehnúť a nechala mu len tanier s jedlom. Opekané zemiaky so syrom, zhltol jedlo a vypadol z domu, prebehol skrz trávnik namiesto po príjazdovej ceste a na konci ulice vyšiel po schodisku na zástavku nadzemnej dráhy TransRapid, vlak sa

nehlučne levitujúc privalil do stanice. Nastúpil a netrpezlivo čakal na zástavku Spoločenské Centrum.

Vystúpil na priestranom nástupišti, kráčal k výťahom, ktoré jasne videl a presne vedel kde sú. Každý to tu poznal, pretože každý sem musel niekoľko krát za život prísť. Na lekárske kontroly, teda lekárske kontroly to priamo neboli ale ľudia, ktorí vykonávali to čo vykonávali boli doktori. Každí musel prísť na prehliadku keď mal tri roky, či je jeho kód v poriadku a ešte doladenie systému. V desiatich znova prísť a skontrolovať, či všetko ide podľa plánu. V puberte čiže v pätnástich, alebo šestnástich museli znova prísť na kontrolu, ale táto bola najnepohodlnejšia, museli byť pri tom nahý a nikoho netešila. A potom v dvadsiatich či všetko vyšlo tak ako malo, ak sa nepreukázali žiadne chyby, žili ste ďalej, ak áno smola. Aatami bol rád, že všetky tieto prehliadky má za sebou. Josha však stretol pred výťahom.

„Počuj, teraz mám robotu, fakt sorry, v pondelok si na teba viem urobiť kopu času, ok? Sorry, že som ťa prehnal.“

„To nič, to je v pohode,“ Aatami sa usmial, „a vieš mi aspoň povedať, čo mi je? Trošku pretočená genetika, nič hrozné, najskôr. To pôjde spraviť rýchlo.“

„Okej, dobre,“ Aatami sa zvrhol na päte k nástupištiu, „tak zatiaľ.“

„Jop a sorry,“ Josh, nastúpil do výťahu.

„Sakra,“ Aatami pozrel na hodiny a najbližší odchod vlaku, vytiahol z vrečka sivý pásik a aktivoval holografickú obrazovku. V posledných hovoroch našiel kontakt Šéf, a stlačil ho. Priložil telefón k uchu a vyčkal kým mu z druhého konca ozval jemu dôverne známy hlas.

„Dobrý deň, Frewall pri telefóne, budem meškať, zastavili ma v spoločenskom centre, už som na ceste,“ ešte chvíľu počúval so zmučeným výrazom, potom zložil a zhasol obraz. Nastúpil do jednotky, ktorá sa mierne nadnášala nad zemou, vďaka technológiám magnetickej dráhy. Časť elektromotora bola zabudovaná v trati a druhá na spodku vozidla, čo spôsobovalo, že celá jednotka bola pri jazde mierne nadnesená betónovým povrchom trate.

V šatni sa prezliekol, keď pri ňom nikto nebol, natiahol na seba zelené tričko z bielymi rukávami, ktoré mali pôsobiť, že vychádzajú spod zelených krátkych. Dokonale skrývali jeho rozžiarené žily. Na ľavej strane trička bolo malé biele logo TravelBooks. Vyšiel do predajne medzi sedačky, poličky a knihy. Postavil sa za

polkruhový pult k dotykovému displeju, ktorý bol z druhej strany priehľadný, no z jeho strany tam bol obraz, dotyková klávesnica pokladne. Pristúpila k nemu dievčina, mala vlasy po ramenná, gaštanovo hnedé a rovné. Krásne zelené oči a zmyselné pery, neuvedomil si, že má spodnú peru o niečo nižšie akoby sa patrilo. Držala v ruke dve knihy a jednu sklenenú digitálnu platničku.

„Ešte by som sa chcela spýtať, či mávate staršie knihy ako z roku dvetisíc päťsto?“ jej hlas bol veľmi príjemný, a bola jedna z mála čo sa na túto otázku spýtala. Aatamiho to trochu zaskočilo.

„Hej, hej, mávame, niekedy, ale iba ak ich niekto donesie, viete ako to funguje. Toto je všetko?“

„No áno,“ položila knihy na pult aj s platničkou.

„Máte čítačku, alebo vám jednu predám?“

„Mám, mám,“ hrabala v taške a vytiahla plastový plátok s displejom, ktorý vyzeral ako papier.

„Okej, takže, čo to tu máme?“ zdvihol prvú knihu, „Čistí, máte rada legendy?“

„Ani nie, ale toto sa mi páči.“

„A ešte *V znamení Považana*, to je o cestovaní, väčšinou to berú ľudia, čo veľa cestujú, takže?“

„No, nie až tak, ale predsa, inak by som tu asi nebola,“ čo bola pravda, tento priestor bol v skutočnosti čakáreň hlavnej železničnej stanice, kníhkupectvo tu vzniklo aby skrátilo dobu čakania na meškajúce spoje. Ľudia si mohli knihy zobrať na cestu a potom vrátiť, nebolo to klasické kníhkupectvo. Bola to aj knižnica aj antikvariát.

„A ešte načítam epub do čítačky,“ priložil epub a odblokoval ho svojím PIN kódom predavača. NFC čip preniesol dáta takmer okamžite.

„Ďakujem, ináč je celkom milé, že klasické knihy sa stále predávajú, nie?“

„Samozrejme, ale tak ľudia chcú cítiť vôňu papiera, proste chcú a chcú. Zás elektronické publikácie pomáhajú začínajúcim autorom, akurát niekedy sa to nedá čítať.“

„To je pravda, ste milý, asi sem budem chodiť častejšie,“ usmiala sa.

„Ďakujem, budú to tri kredity, ak knihy vrátite, tak sa vám kredity vrátia.“

„To už poznám,“ priložila svoj čierny pásik s ružovým diagonálnym prúžkom k obrazovke pokladne.

„Fajn, prešlo to, pekný deň prajem.“

„Ďakujem aj vám, a nezabudnite sa naďalej usmievať a rozdávať nádej.“

Aatami sa usmieval úprimne, bol rád, že stretol niekoho kto sa reálne rozpráva s ľuďmi a neignoruje všetko okolo seba. Ľudia sa priveľmi ponáhľali, občas mu to prichádzalo ľúto.

S tatkom vyšli na školské ihrisko, že si zahrajú streetball jeden na jedného. Aatami mal svoje trištvrtové čierne tepláky a tielko na ktorom mal sivú mikinu. Vonku bolo aj tak dosť chladno, takže nemusel zdôvodňovať, prečo si necháva mikinu. Hrávali aspoň dvakrát do mesiaca, odreagovali sa pri tom. Hlavne to zdokonaľovalo Aatamiho súťaživosť a schopnosť znášať prehru ako jedináčika. Akurát ako sa ho snažil otec blokovať pred hodom na kôš, zdrapil a nadvihol mu mikinu, časť Aatamiho kože na chvíľu ostala obnažená pred zrakom jeho otca. Dopadol na zem a zdrapil loptu. Otočil sa na tatka, chcel mu prihrať, ten na neho zízal.

„Tati? Čo je?“ Stuhol.

„Čo to bolo?“

„Čo bolo čo?“ Aatami preglgol, uvedomil si, že jeho mikina o niečo zavadila.

„Tá červená žiara? To na tvojom tele?“

„Fú,“ Aatami pustil loptu a chytil si tvár do dlaní, posadil sa na zadok a dal nohy k sebe. Chytil si chodidlá, „no, asi sa radšej posad.“

Tatko neváhal a počúvol ho: „Aatami.“

„Tati,“ zastavil ho potomok, „počúvaj, neviem čo to presne je, len...“

„Je to vada,“ do očí sa mu navälili slzy, „je to vada a oni... oni tá...“ preglgol.

„Nikto okrem teba a Josha o tom nevie, nemusíš sa báť, zatiaľ.“

„Josh? Ten čo pracuje v centre? A nemám sa báť?“

„Tati, ak nespravím dáku hlúposť, tak bude všetko v poriadku, Josh dokonca povedal, že mi najskôr dokáže pomôcť a napraviť to.“

„Napraviť to? A ak nie?“

„Nemysli na to, prosím. Myslí na tú lepšiu variantu.“

„To nejde,“ po líkach mu stekali slzy, „o teba ešte nechcem prísť, nato si príliš mladý.“

„Neprideš,“ Aatami ho objal, „nevzdám sa a nie som v tom sám, mám na svojej strane génia, ktorý možno zmení tento šialený svet.“

„Kiežby,“ Tatko sa postavil, „bude lepšie ak budeš viacej doma, ako von.“ To bolo jasné znamenie, že pri tatkovi to už nemusí tajiť, ale že mu urobí radosť ak

sa bude čo najviac vyskytovať doma. Aatami bol rád, že tatko ho chcel chrániť a nie hodiť ho medzi mŕtvych. Veru aj takí sa našli, čo vlastných potomkov poslali na smrť, pretože boli závadní. A pritom už nikto nebol čisto prírodný. Aatamimu zišlo na rozum dievča z kníhkupectva, nikto si nikdy nezobral knihu „Čisti“ bolo to o ľuďoch s čistou genetikou, bola jediná za dlhé roky. Pousmial sa.

Kapitola 3 Spoločenské centrum

Aatami nastúpil do výťahu, ktorý bol priestranný, pozoroval zrkadlo, ktoré ukazovalo cifry aktuálneho podlažia. Pozrel na displej svojho mobilného zariadenia, mal tam poznámku: JOSH, 42. POSCHODIE. A tam výťah aj zastal po tom, čo pár krát vymenil svoje osadenstvo cestou hore, nikto viac tu nebol, nikto nešiel vyššie. Vystúpil do prázdnej chodby. Osvetlenie bolo letmé, všade bolo prítmie, najviac svetla sa hrnulo z okienok kancelárií. Nespýtal sa na číslo dverí, kráčal okolo každej menovky, každú čítal, problémom bolo, že všetky zakrýval tieň. Pod čiernou mikinou mal svoje pracovné tričko, na rukách látkové rukavice, ktorými jemne hladil každú menovku pod menom v snahe prečítať ho. Míňal dvere, jedny za druhými a nikde nebolo Joshovo priezvisko. Kráčal po chodbe ďalej, zastal pri pootvorených dverách, na cedulke prečítal zreteľný nápis RIADITEĽ, no zvnútra počul aj Joshov tlmený hlas.

„Má závalu, takže by som s ním šiel do laborcky,“ tento hlas Aatami nepoznal.

„Laborcky?“ to bol Josh, však jeho hlas bol kolísavý.

„Áno, vieš ako sa tu s ľuďmi narába, nemôžeme dopustiť, aby sa to ešte zhoršilo.“

„Zhoršilo?“

„Doktor, tvoj nadriadený, sa z toho zbláznil, to myslím.“

„Ach ták. Jasné, vezmem ho do laborcky.“ Aatami preglgol a odišiel od dverí späť k výťahu, keď sa dvere výťahu zatvárali zbadal ako Josh vyšiel na chodbu a pozrel na neho. Aatami stlačil inštinktívne tlačidlo, výťah sa pohol smerom hore.

„Nie, nie, nie, nechcem ísť hore,“ Aatami stlačil tlačidlo zástavky hromadnej dopravy. Výťah si aj tak šiel hore, kde zastal a otvoril dvere.

„Opustite priestor prosím, tento výťah putuje na údržbu,“ reproduktor zmaril Aatamiho plán utiecť.

„To ste si vybrali čas,“ Aatamim prebehla obava o holý život, nechcel ísť do laborcky. Tá je známa tým, že ani jeden pacient z nej ešte nevyšiel živý. Pozrel na schodisko smerom dolu, Josh a dáka osoba bežali hore schodiskom. V zornom poli videl rebrík, viedol k poklopu na strechu. Budova mala okolo šesťdesiatich poschodí, neprišlo mu logické liezť na strechu, ale iný smer nemal. Strčil rukavice do vrečka. Vyrázil padacie dvierka a hlavu mu ofúkol studený vzduch.

Vyštveral sa na strechu, ventilačné šachty, satelity a rozvodne. Zaklapol za sebou poklop a namieril si to k dverám, zrazu pred ním sál Josh. Vedľajšia budova bola rovnako vysoká. Začínalo sa stmievať, no Joshovu tvár by spoznal hocikde.

„Kam bežíš?“

„Do laborok nejdem,“ Aatami cúvol.

„Ale...“

„Tam ich zabíjate.“

„Počúvaj ma, som dohodnutý, že...“

„Prečo si to povedal im? Ľudí s vadou nechcú, každý deň vidíš, čo im robia!“

„Musel som si vybaviť prístup.“

„Prístup? Aby si ma mohol sólo odpraviť?“

„Myslíš si, že by som odpravil zo sveta niekoho, kto je so mnou kamarát celý život, vážne?“

„Ja, neviem,“ Aatami cúval a postavil sa na padacie dvierka, „len, práve som prišiel o strýka, nechcem zomrieť.“

„Nezomrieš, napravíme to, dobre? Len poď so mnou, skôr než urobíme rozruch.“

„Ale, ale...“

„Rýchlo, riaditeľ dlho neudrží zvedavcov.“

„Ja, nechcem ísť dnu,“ stojac na okraji budovy, prezrel si požiarne plošiny, paralelne popri budovách klesali dolu. Mal šancu na útek.

„Nerob blbosti Aatami, poď so mnou a prestaneš svietiť.“

„Ale...“ jeho žili žiarili naplno červenou žiarou. Prisahal by, že medzi žilami vidí elektrické výboje. Zdola sa doniesol zvuk policajného auta.

„Vidíš, teraz sa sem dovalili, určite kvôli tomu drbnutému doktorovi, fízli, no tak neblbni, lebo to nevyriešime.“

„Fajn, fajn,“ začal kráčať smerom k Joshovi, toho akurát odstrčil doktor v bielom plášti a s úsmevom, pri ktorom mal neprírodzene vystúpené líca. V očiach sa mu zračilo nadšenie.

„Toto je krásny exemplár,“ tleskol rukami.

„Vypadnite, toto je môj projekt, oboril sa na neho Josh a skrížil doktorovi cestu, aby mu zabránil kráčať ku kamarátovi.

„Chyby, je nutné odstrániť,“ z vrecka vytiahol miniatúrny čierny disk, „nikto tomu neujde.“

„Sklapnite!“ vyrazil doktorovi krúžok z ruky, „preto sem neprišiel, mali by vás zatvoriť! Aatami, poď ku mne!“

„Nechcem sa priblížiť k tomu psychopatovi,“ hľadel na doktora zo svojho miesta, Josh kráčať pomaly k nemu.

„Ok, nemusíš, len nerob žiadne prudké pohyby, jasné? Doktor, zmiznite! Do tohto projektu vás nič nie je.“

„Mňa je do všetkého,“ doktor sa usmial s predmetom smrti v ruke.

„Nie, vypadnite, riaditeľ vám to potvrdí!!!“

„Riaditeľ sem, riaditeľ tam,“ biely plášť vial vo vetre, keď sa riaditeľ zjavil na streche tiež.

„Grenßoling! Vypadnite tento projekt pod vás nepatrí!“

„Doktor! Doktor Grenßosling! A viete, že si dosiahnem toho, čo chcem ja, že áno pán riaditeľ!“

„Prestaňte, toto nie je vaša starosť!“

„Ale, pán riaditeľ, pozrite sa na to ako mu žiaria paprčky,“ ukázal na Aatamiho, „som poverený funkciou zbaviť sa chýb a môžem spôsobiť, že nebudete riaditeľ, kvôli nesprávnemu úsudku.“

„Grenßoling!“, precedil riaditeľ pomedzi zuby, „ak nezmiznete prisahám, že spravím všetko, aby som sa vás zbavil.“

„Riaditeľ je namosúrený, chlapci, teraz čip,“ vykročil k Aatamimu. Josh stál na mieste nechcel uhnúť ale Aatami vystrel ruku z ktorej vyšľahol malý blesk. Doktor úsmev bol zrazu oveľa väčší, „Ale no tak, ani nevieš čo robíš.“

Z dverí vybehol nemecký ovčiak s policajným obojkom a mieril priamo na Aatamiho, Aatami ustúpil. Ovčiak skočil po jeho ľavej ruke, ktorou sa chcel chalan obrániť. Červená žiara zosilnela a ruka zaiskrila. Pes skryl vycerené zuby, agresivita v očiach ustúpila a Aatami si uvedomil, že z ruky mu zašľahala červená žiara. Mŕtve telo psa mu ležalo pri nohách, sotva si stihol uvedomiť, čo sa stalo a policajnt na neho mieril od dverí pomedzi doktora a riaditeľa. Obaja ustúpili, len Josh ostal stáť na mieste.

„Uhni!“ zakričal policajnt na Josha, prudko sa otočil a cúvol k Aatamimu.

„Nie!“ rozprestrel ruky pred Aatamim a všetci na streche videli modrastý záblesk. Aatami pozrel na policajnta, ktorý sklápala zbraň.

„NIE!“ Aatamiho nohy vyrazili k padajúcemu Joshovi na kolená, chytil ho za torzo a pozeral mu priamo do očí, „kamarát, nie, neopúšťaj ma, prosím nie!“ Joshovi tiekla z hrude krv: „A-atami.“

„Josh, ty to zvládneš, no tak,“ do očí sa mu tlačili slzy.

„Sľ-úb, mi je-dnu vec.“

„Čokoľvek, len to prosím ťa preži,“ pristúpil k ním riaditeľ, ktorý mlčky pozoroval scénu.

„Bud' dob-rý, člo-vek, pro-sím,“ Joshov pohľad sa prestával sústrediť a ruka mu ovisla popri tele.

„Josh, Josh...“ Aatami ho objal, pričom Joshova hlava padla dozadu. Pocítil hlaveň zbrane na zátylku, zdvihol modro svietiace dlane do vzduchu a pustil kamarátovo telo na zem, „zbohom.“

Kapitola 4 Zmoknuté kura

Aatami ležal na mäkkej posteli v miestnosti o rozlohe štyroch metrov štvorcových, vedľa neho bolo umývadlo a sociálne zariadenie. Ťažké kovové dvere mu nedovoľovali utiecť, súhlasil, že počká na riaditeľove rozhodnutie komu pridelia jeho osobu, a či ho vôbec budú chcieť zachrániť. Prezeral si žiariace žili a premýšľal, nálada ovplyvňovala odtieň žiary. Pocit ohrozenia spôsobil iskrenie, netušil ako to fungovalo, ale mal to v pláne ešte zistiť. Pred tým, než o svoju „vadu“ príde. Ale tiež ho prebodávala smrť jeho kamaráta, ktorý mu zomrel v náručí. Ehol si tvárou do vankúša, bola to len hodina od toho strašného incidentu. Ehol si na chrbát, premýšľal, či mu vôbec stojí za to žiť, keď bol svedkom niečo takéhoto. Prešiel si po hrudi po visačke s nápisom DG2850M/1475, to bolo jeho „genetické číslo“ celý život. Používali ich namiesto rodných čísiel. Jeho chod myšlienok narušilo buchnutie po dverách.

Kráčal do laboratória s riaditeľom, ktorý po neho prišiel, mlčky vstúpili do miestnosti so sklenenými stenami od riadiaceho pultu. Inak boli steny kovové a vysoké. Aatami sa posadil na sedačku, riaditeľ oproti nemu na drevenú stoličku.

„To je drevo?“

„Och, toto? Áno, áno, je. Taká sentimentalita, ale to je jedno.“

„Už viete, kto povedie...?“

„Tvoj osud najbližších pár hodín? No, akoby som to povedal,“ riaditeľ si ukazovákom pravej ruky poškrabal ľavé obočie, „rada mi nedovolila urobiť rozhodnutie...“

„Ako nedovolila?“

„Spochybnili môj úsudok, nakoľko niekto zomrel a rozhodli teda za mňa a je mi to veľmi ľúto.“

„To nie, prosím povedzte, že nie.“

Riaditeľ len prikývol: „Je mi to ľúto ale ten psychopat von Grenßoling si to proste vydupal.“

Aatami sa zaklonil dozadu, riaditeľ sa k nemu naklonil: „Ak by si vedel ako, zdrhni, žiaľ nemôžem ti pomôcť ak chcem ostať vo funkcii riaditeľa.“

Ostal v miestnosti sám až do momentu, keď vošiel do miestnosti doktor s čiastočne sivými vlasmi a dlhým bielym plášťom. Ten sa končil len kúsok nad zemou.

„Aatami Siger Frewall, alebo DG2850M/1475 ste porucha a bol som poverený viesť váš projekt k odstráneniu anomálie, dajte si prosím dole tričko.“

„A keď nechcem?“

„Počúvaj ma, krpec,“ Aatamiho kútikmi cuklo, vedel, že je o niečo vyšší než tento psychopat, „neser ma.“

„Vás? To sa aj dá?“

„Áno,“ doktor drgol do Aatamiho, ten sa včas uhol a ľahol si tak či onak, „Presne tam som tá chcel,“ prešiel po diaľkovom ovládaní a Aatamiho mladé telo spúťali popruhy.

„Vy sviňa!!!“

„To hovoril aj tvoj strýko,“ pristúpil k nemu a vyhrnul mu tričko, zaistil ho o horný popruh. Aatamiho telo bolo už takmer vo vertikálnej polohe. Doktor vytiahol disk a nechal rozsvietiť kontrolku uprostred.

„Žiadny prieskum? Nič? Proste ma odpravíte?“

„Ale no tak, DG2850M/1475, ššt, viem o tebe dosť, máš dvadsať jeden si syn Ernellie Kerry Frewall a jej manžela Amodia Peeta Frewalla. Meno Siger máš po svojom dedovi, máš záľubu v článkonožcoch, čomu nasvedčuje, že stále vlastníš tarantulu Rigé. A najlepší kamarát Joshua Mäller Wager je mŕtvy. Tvojou vinou.“

„Mojou? Skôr vašou! Nebyť vás, tak sa to nestane!“

„Nebyť teba, tak sa to nestane, to je dvojsečné, napni hrud.“

„Nie,“ Aatami so sebou pomykal a pokúsil sa vytrhnúť zo zovretia.

„Musím uznať, že tá žiaria je oslnivá, ale dlho nebude,“ pristúpil k Aatamiho hrudi s čiernym diskom. Hlboký nádych, žiara v tele mu ustúpila len do pravej ruky.

„Čo robíš?“ doktor trochu preľakol, „Nepomôžeš si,“ v ten moment z Aatamiho ruky vyšľahol fialovkastý blesk, ktorý odpálil disk z Grenßolingovej ruky. Dopadol na zem, kontrolka bola prasknutá a z predmetu stúpala dym. Doktor padol na zem po malom výboji, ktorý zasiahol jeho telo.

„Super, ešte nebyť spútaný a všetko by bolo ok,“ Aatami pozoroval ako sa z vrecka pláštá vynorilo ovládanie. Malý výboj spôsobil, že ovládanie zaskratovalo a povolilo popruhy, „nečakane mi to vyšlo.“

Zakryl si torzo, natiahol si rukavice a v riadiacej miestnosti našiel čiernu mikinu. Hlavu si skryl pod kapucňu, a pristúpil k výťahu, ktorý ho zviezol k staničnému podlažiu. Digitálne hodiny ukazovali pol jednej ráno, vlaky o

takomto čase jazdili zriedkavo. Tabuľa odjazdov mu prezradila, že bude potrebovať zdržať doktora aspoň päť minút. Cesta dolu mu trvala sotva dve, takže ak sa ten psychopat prebral, už bol na ceste dolu. Do druhého smeru šiel vlak o dve minúty. Vbehol do podchodu, nohy sa mu motali: „Sakra, schody, milujem výťahy.“

Z podchodu vyliezol za reklamný panel odkiaľ pozoroval dvere, ktoré sa rozrazili, doktor mal zvrátené čelo a hľadal, má svoju obeť mohla nachádzať. Dupol nohou o zem. Nehlučná garnitúra zastala pri nástupišti, nehlučne zastala a tiché syčanie sprevádzalo otváranie dverí. Aatami skrčený vbehol do nástupného priestoru. Opretý o dvere na strane bližšie k doktorovi, držal hlavu pod úrovňou okna, keď vlak opustil stanicu a míňal stromy zdvihol zrak k informačnému panelu.

Na okraji mesta vystúpil, zastávka na znamenie, mal tu byť vybudovaný park, no nikdy nedošlo k jeho výstavbe. Zapípal mu mobil, na obraze sa zobrazil text:

Viem, kde sa nachádzaš. Doktor Von Grenßoling.

Aatami násilne vytiahol tenký plátok zospodu zariadenia, obraz sa rozplynul. Strčil dva kusy kovu do vrečka, prehrabol si vlasy. Už so sebou nemal nič, vďaka čomu by ho mohli vystopovať, rozbehnutý pomedzi, musel spomaliť, rýchlo zakopával a bol ošľahávaný konármi. Z oblohy začal padať silný dážď. Nohou šliapol na asfalt, cítil a všimol si odrazové sklíčka krajníc. Začal kráčať popri ceste, pozrel za seba, videl len svetelný smog nad mestom. Mikinu chytil do ruky, bola priťažká, zelené tričko mohlo spôsobiť dve veci. Prvou je, že ho vodič uvidí dostatočne včas a nezrazí ho, a druhá, že ho niekto identifikuje. Zbadal svoj tieň na zemi pred sebou. TIENĽ. Obzrel sa, vozidlo bolo skutočne mierne nad cestou a hnalo si to vpred. Nohy mu naštartovali do šprintu, no auto okolo neho prefrnklo, červené svetlá preľali tmú a auto ostalo stáť v pokoji. Biele svetlo Aatamiho oslepilo, automobil stál o chvíľu pri ňom. Dvere otváracie do hora dali Aatamimu po brade. Zapretý do zeme, zbadal kto sedí v aute, mladá slečna.

„Vravela som si, že to zelené tričko odniekadiaľ poznám,“ Aatami bezslovne na ňu hľadel, „No tak, naskoč si.“

Kapitola 5 Mo

Aatami nasadol do auta, rukou zatvoril dvere, mikinu si položil na kolená a hľadel pred seba. Ruky schoval pod mikinu, nesvietili za čo bol nesmierne vďačný.

„Takže chalan z kníhkupectva kráča sám v noci von z mesta. Prečo?“

Aatami len preglgol, netušil, čo jej má odpovedať.

„No tak, aspoň mi povedz ako sa voláš, určite nie si Ten týpek z TravelBooks“

„Aatami.“

„Aatami, to je pekné meno, roztomilé.“

„Ďakujem, a čo tvoje meno,“ konečne začal normálne dýchať.

„Mantarina Flexa Otam, ale všetci ma volajú Mo.“

„Mo,“ Aatami sa pozrel na jej profil tváre.

„Čo je? Prečo si bol tu? Mimo mesto?“

„To sa môžem spýtať aj ja teba, aj keď nechápem načo si si kupovala knihy ku ceste vlakom ak máš auto.“

„To je môj problém, ale si v mojom aute, tak mi odpovedz, inak ideš spať do dažďa.“

„Eh.“

„No, šup,“ luskla prstami.

„Dobre, ale je mi trochu trápne.“

„Fajn, budem sa smiať na plnú hubu, ale hovor.“

„Úžasné,“ zašeptal, „Takže, utiekol som hrobárovi z lopaty,“ zdvihol žiariacu ruku do vzduchu.

„Whoa, to som nečakala, chudáčku, takže prcháš.“

„Hej.“

„Máš vypnutý telefón a podobne?“

„Hej, nie som úplne dementný.“

„To som nikdy nepovedala, fajn, mierim na horskú chatu po mojom zosnulom dedkovi, skvelý úkryt, pridáš sa?“

„Netušim kam inam by som išiel,“ hľadel na cestu pred sebou.

Kapitola 6 Horská chata

„Ale moment, sama? Teraz do horskej chaty?“ došlo mu to po hodnej chvíli.

„No, nie je to najmúdrejšie, ale mám na to svoj dôvod.“

„A to?“

„Vážne to nechcem rozoberať, skutočne nie.“

„Ale... fajn, tak dobre. Ale je to divné, ísť o jednej na chatu.“

„Hej, je, ale mám na to dôvod.“

„Nebudem sa tváriť, že ti rozumiem.“

„Fajn, Aatami, ako sa ti podarilo prežiť?“

„Vysoká daň a blbá náhoda,“ Aatami sklopil zrak, v hrudi ho zovrelo.

„Toľko chladu z úst, to som ešte nezažila, až ma zamrazilo,“ neodpovedal, mlčky hľadel do predného skla.

„Si v poriadku?“

„Nie,“ stíchla aj ona.

Auto pomaly išlo po lesnej ceste, osvetlilo malú drevenú chatku, dážď ustál. Aatami vyklopil dvere, noha mu klesla hlboko do bahna, zo strany na ktorej sedela Mo zaznel smiech. Jej nohy boli v momente obuté do žltých gumákov. Aatami zaboril aj druhú nohu do bahna a prebrodil krátky úsek k verande, kde narážaním topánky o drevený plot striasal bahno. Mo odomkla dvere hrdzavým kľúčom, točila ním veľmi pomaly, praskal jej v rukách. Dvere odhalili malú predsieň, osvetlenú len malo baterkou v rukách Mo. Gumáky nechala pred dverami, nahmatala vypínač a priviedla lucernu k životu, svetlo zaplavilo celú miestnosť.

„Asi sa radšej vyzuj.“

„No dobre,“ jeho topánky skončili vedľa žltých gumákov, vošiel dnu, nohy ho oziabali, „je tu celkom zima.“

„Krb, rozložíme oheň a zohrejeme sa, len dúfam, že to vieš.“

„Stále nechápem prečo si šla v noci sama na chatu.“

„Nerozoberaj to, lebo tá nechám vonku.“

„Ženská,“ vošiel do ďalšej miestnosti, počkal kým zažala bodové svetlá po miestnosti. Obišiel gauč zakrytý pletenou dekou a nízky drevený stolík, kľakol si na huňatý tmavohnedý koberec. Dreva v krbe bolo dosť a prichystaného vedľa

hojne, takže by veľký problém mať nemal. Zbadal malú škatuľku položenú na krbe, bol na nej nakreslený plameň. Chytil ju do rúk a položil na drevo: „Hor!“

Mo zaborila svoje sedacie svaly do gauča a s nadvihnutým obočím pozorovala, čo chalan robí.

„Vzplaň! Zažni?!“ Aatami chytil škatuľku, potriasol ňou, ozvalo sa drevené hrkanie, „Asi je to pokazené.“

Keď hľadel na Mo len krútila hlavou: „Čítal si návod?“ s vnútorným smiechom. Aatami obtočil škatuľku medzi prstami, zospodu bolo zloženie, zhora plamienok a po bokoch dve hnedé plochy. Vnútro nebolo fixné: „Ahá,“ vytiahol vnútro krabičky, kde boli malé paličky s tmavohnedými hlavičkami. Vytiahol jednu a položil ju na drevo v krbe. Položil obal, zápalku a škatuľku, v ktorej boli predmety, ktoré jakživ nevidel vedľa seba. Poškrabal sa po hlave.

„Tušíš, čo s tým máš robiť?“

„Jasné,“ nahodil na tvár úsmev a prešiel pohľadom predmety pred ním.

„Ja by som povedala, že to ani nevieš pomenovať.“

„Plameňnosiči,“ vyšlo z neho okamžite, Mo spustila rehot tak nahlas. Trhlo ním a spozoroval ako si jeho hostiteľka chytá brucho.

„Vraj plameňnosiči, bože, ty si trdlo,“ ostal bezmocne kľačať s rozloženými rukami.

„Povedal som niečo vtipné?“

„Áno,“ Mo zliezla zo sedačky a koberec jej poslúžil ako nové hniezdo.

„Sakra, teraz som za priveľkého debila?“

„Nie, len som myslela, že keď robíš v kníhkupectve a poznáš knihy, tak by si toto vedieť mohol. A môj dedo vždy vravieval, že správny chlap vie založiť oheň.“

„Možno by som to zvládol aj bez týchto...“

„Zápaliek? Snáď, ale stačí tou hlavičkou škrtnúť o bok obalu a vznikne plameň.“

„To len?“ chytil zápalku a škrtol ňou, plameň sa skutočne rozhorel, „aha,“ vložil zápalku medzi polená. Mo ho zarazila s papierom, ktorý ihneď chytil a horiaci ho položila medzi polená. Polená nechali nech ich plameň obľahne a rozhoreli sa, čo spôsobilo krásne teplo. Aatami poskladal škatuľku a vystrel chodidlá k plameňu, „No.“

„Si na seba hrdý?“

„Ha-ha.“

„Ale no tak,“ Mo si sadla bližšie ku krbu. Chvíľu ticho hľadeli do plápolajúceho ohňa.

„Rozišiel sa so mnou priateľ, po troch rokoch a navyše, včera mi zomrel dedo. Teda predvčerom. Preto som sem chcela ísť, trvalo mi to dlhšie, než som chcela, ale zdá sa, že to malo svoj dôvod.“

„Ou,“ Aatami si spomenul na posledné Joshové slová, do oči sa mu nahrnuli slzy, „prepáč, ja som tiež o niekoho prišiel.“

„V poriadku, donesiem vreckovky,“ odišla do vedľajšej miestnosti, o chvíľu to po čo šla skutočne priniesla a k tomu v ruke držala francúzske biele víno, „aha čo som našla.“

Otreľ si oči, bránil slzám tiecť, vzal si od nej vreckovky. Ona zatiaľ vytiahla poháre a naliala im až po okraj.

Kapitola 7 Čajík

Aatami rozlepil oči, v ústach mal sucho a na hrudi cítil váhu hlavy jeho spoločníčky. Opatrne ju preložil na mäkký huňatý koberec, zakryl ju dekou a prešiel cez dvere do kuchyne. V hrdle ho nepríjemne sušilo, to z toho suchého vína, ani si nepamätal, kedy naposledy pil víno. To muselo byť pred pár rokmi, otvoril dverka horných skriniek, zvykal si na drevo v rukách. Páčilo sa mu aké bolo na dotyk. Vnútro skriniek pred ním odhalilo porcelánové riady, rôzne škatuľky a nádoby. Všetko malo nádych histórie, o ktorom učili v škole každého žiaka. Vytiahol dva hrnčeky bledozelenej farby, položil ich na pult vedľa dvojplatničky. Na tej bol čajník. V skrinke našiel krabičku s nápisom čaj, tomu rozumel, ale nepochopil ako narábať s obsahom. Kopa vrecúšok s mäkkým obsahom, skúsil jeden otvoriť, veľmi pomaly oddeľoval vrchnú časť od zvyšku: „Nerozsyp sa, nerozsyp sa.“ Vytiahol ďalšie vačky, trčala z nich šnúrka a uchop. Položil predmet do hrnčeka: „Sprav čaj?“ váhavý tón hluchému hrnčeku nič nehovoril, „toto asi nebude tak jednoduché.“

Pohľadom prešiel na čajník, žmúril na neho očami, potom sa chytil veka a odkryl ho. Položil veko, zdrapil čajník a dal ho pod vodovod: „Teč!“ Nič sa nedialo. Druhou rukou otočil kohútikom, trúbky chvíľku syčali a prskali, ale výsledok na seba nenechal dlho čakať. Čajník mal onedlho naplnený, vypol vodu a vrátil čajník na dvojplatničku, tentokrát prístroj neskúsil osloviť, prezrel si piktogramy pri otáčacom ovládaní. Otočil príslušným riadiacim prvkom. Nič sa nedialo.

„No, celkom ti to ide.“ Trhlo ním, videl vo dverách opretú Mo so širokým úsmevom.

„Dobré ráno. Nemyslím si,“ zúfalo pozrel na čajník s ktorým sa nič nedialo.

„Aj tebe. Máš to v elektrike?“

„Eh...“ venoval spýtavý pohľad osobe, ktorá prekypovala šťastím.

„Ten kábel čo z toho vedie, je zapojený v zásuvke?“

„Viem, čo je elektrika? Ale to nie je nonstop zapojené?“

„Prečo by malo? Keď tu nikto nebol?“

„Ja neviem? Pre pohodlie?“ vytiahol zvesený kábel a zasunul ho do zásuvky.

„Pohodlie, koho?“

„Tiež pravda,“ otočil sa na dvojplatničku, „čo sa má stať?“

„Vizuálne chvíľu nič neuvidíš, až po chvíli tá platnička sčervená.“

„Aha.“

„Ako si sa vyspal?“

„Trochu som polámaný, ale lepšie ako spať v daždi,“ okom hodil na zvlhnuté okno za ktorým stúpala hustá hmla.

„Je celkom fajn, no, počuj, ja by som sa potrebovala vrátiť aj do mesta.“

„Ou.“

„Ako, ja by som ťa tu nechala, ale sľúb mi, že to tu nepodpáliš.“

„Pokúsim sa, ale mal by som jednu prosbu.“

„A to?“

„Prišiel som o najlepšieho kamaráta,“ chvíľu bol ticho, „Zastrelili ho, a ja by som sa rád, zúčastnil pohrebu, aj keď to bude riskantné. A chcem sa ťa spýtať, či by bolo možné, že by si to oznámila môjmu otcovi. Nech sa na to pripraví.“

Nemo prikývla.

„Aj keď asi to nie najrozumenejší nápad...“

„To nevádi, zariadim to tak, aby si tam prísť mohol, len musíš byť opatrný, jasné?“

„Dobre.“

„Vrátim sa a poviem ti čo a ako, fajn?“

„Hej,“ pritakal a vytrhol dvojplatničku z električky nakoľko začal čajník písakť.

„To bolo rýchle,“ pousmiala sa, „nenahneváš sa, keď si s tebou nedám čaj, že nie?“

„Mal by som?“

„Nie. V obývačke sú v skrinke sušienky, to nemusíš variť, donesiem niečo z rýchleho občerstvenia.“

„Nehovorí sa fast food?“

„Rýchle občerstvenie znie lepšie,“ spravila otočku na päte, „maj sa.“

Nalial vreľú vodu do hrnčeka a zvyšnú do druhého. Do toho potom hodil aj vrecúško s čajom, ktoré v hlave pomenoval Zloba dva.

Mo prišla spať s knihou do kuchyne, položila ju otvorenú pred Aatamiho.

„Sem napíš odkaz tatkovi.“

„Akože, čo?“

„Neviem? Prídem na pohreb, Aatami. Napríklad.“

Chytil podávanú ceruzku a načmáral tam, čo mu nadiktovala. Všimol si číslo strany a pousmial sa.

„Strana štyridsať dva, kniha Rebrík do chleba. Keby si to niekedy chcel znova nájsť.“

„Ak prežijem, skúsím to nájsť,“ vystrúhal úsmev na Mo, ktorá zmizla z domu. Zdrapil pohár a odpil: „Argh.“

Kapitola 8 Sledujeme Mo

Automobil sa dostal na rýchlo cestu, kde ho Mo mohla nechať riadiť samého seba cestnými koľajovými indikátormi, ktoré dávali autu presnú informáciu kadiaľ má ísť. Vždy jazdila s vyradeným autopilotom. Musela priplatiť za manuálnu prevodovku, ktoré sa v sériovej výrobe nikdy nevyrábali, pokiaľ šlo o bežné autá, pretekári ich ešte dostávali, ale tiež sa u nich zachoval dlhoročný trend sekvenčnej prevodovky. Na rozdiel od iných však stále používali kolesá a užívali si trenie pneumatík o zem. Mo by si to tiež najradšej užívala, ale pneumatiky boli drahý tovar na to, aby ich často ničila. Predsa len už si zvykla na vznášanie vozidla nad vozovkou. Plynulý štart si vždy užila nakoľko trvalo sotva sekundu kým dosiahla sto kilometrov za hodinu. Zbožňovala cesty, ktoré pretínali horské prostredie, väčšina ľudí jazdila po diaľnici, ktorá viedla skrz tunel popod a nič nevideli. To jej umožňovalo využívať plnú rýchlosť vozidla a šantiť bez toho, aby niekoho ohrozovala. Ale čím viac bola v blízkosti mesta tým pomalšie šla, nakoľko v meste stále platila len päťdesiatka, aj to len kvôli tomu aby nikoho neohrozila. Všetky vozidlá na vodík aj pri tejto nízkej rýchlosti mali riziko pri zrážke. Hrozila explózia, ktorá by omráčila minimálne križovatku na ktorej sa stala nehoda. Síce existujú rôzne ochranné vrstvy na to aby sa to nestalo, ale v tomto roku sa už dve takéto nehody stali. Obe na Vasenovej križovatke. A tomuto miestu sa každá navigácia snažila vyhnúť, ak tade nikoho nemusela navigovať.

„Hej, Amanda,“ oslovila Mo svoj palubný počítač.

„Priamo tu, čo pre teba môžem urobiť?“

„Naveď ma na adresu Siger Frewallových.“

„Pre toto zadanie som našla dva výsledky, a to; Amodio Peet Frewall, Krajná 180, Headingpolis-Západ a Shon Arthur Frewall, Filmovo námestie 3, Headingpolis-Centrum.“

„Naveď ma na adresu Amodia Peeta Frewalla.“

„Spúšťam navigáciu,“ animácia dvoch štvorcov v odtieňoch modrej farby sa zmenila na spúšťaciu obrazovku aplikácie HERE Maps, a zahlásila: „Na najbližšej odbočke vľavo.“

Zastala na príjazdovej ceste, auto kleslo, stúpila na chodník pomedzi úhľadnú záhradku a stlačila zvonec zabudovaný v dverách. Chvíľu čakala, kým sa otvorila dvere. Otvoril jej pán v tmavomodrom obleku.

„Môžem pre vás niečo urobiť?“

„Niečo pre vás mám,“ zahrabala v kabelke.

„Ak mi chcete dať letáčik, nemám záujem.“

„Vôbec nejde o letáčik.“

„Nechcem nič, keby áno, tak si po to zájdem do obchodu. Určite patríte k svedkom liehovovým.“

„Prosím? Vyzerám ako alkoholik?“ podala mu knižku, „strana štyridsať dva.“

„Rebrík do chleba, meh, čo by malo byť na strane štyridsať dva? Čítal som to, učím o tom a nikdy tam nebolo nič, čo by mi teraz mohlo pomôcť. Je to len výsmech poézií.“

„Otvorte to a uvidíte.“ Poslúchol a malú knihu otvoril, nalistoval stranu a zbadal odkaz. Takmer sa zadusil vlastnou slinou. Pozrel na Mo: „Kto do pekla ste?“

„Niekto, kto mu chce pomôcť.“

„Fajn,“ prikývol.

„Poďme niekde, kde vám budem môcť povedať viacej,“ ukázala na svoje auto.

„Uhm,“ zatvoril dvere, „nemám so sebou telefón.“

„Super,“ vytiahla svoj a rozobrala ho, došlo jej, že zapnúť ho bude najskôr Aatamiho smrť, ale nepredpokladala, že si ju k Aatamimu rýchlo priradia.

O chvíľu stáli na vyhliadke opretý o zábradlie, obaja pozorovali mesto a jedli hranolčeky.

„Takže je v poriadku?“

„Úplnom, ale chce sa dôstojne rozlúčiť so svojím kamarátom, ak som to teda správne pochopila.“

„Áno, v podstate Josh mu bol ako brat.“

„Chápem, tak to zariadim, nasadím ho na vlak a nech vystúpi na stanici blízko cintorínu, nech je aspoň čo najbližšie. A zamestnám pozornosť ochranky.“

„To pre neho urobíš?“

„Rada riskujem, to ľudia ťažko chápu.“

„Nejdem do toho vrátať, je to zajtra o tretej, tak...“

„Nech tu o takom čase je.“

„Super,“ naložila dve tašky jedla do auta, odviezla Aatamiho otca domov a vyrazila späť do hôr. Netušila prečo to robí, a tá otázka ju zožierala natoľko aby zastavila na odpočívadle a uprene hľadela pred seba. Po lícach jej stekali slzy, poskladala svoj telefón a urobila nad ním gesto palcom, priložila ho k uchu.

„Ahoj,“ prerývane dýchala, „nie, som v poriadku, len mi došlo ľúto za dedom, však vieš prečo, už pôjdem domov, neboj. Prídem, len zoberiem pár vecí a už som na ceste za tebou.“ Zložila. Holografický displej zhasol. Utrela si slzy a zacúvla späť na rýchlo cestu.

Kapitola 9 Hyperpriestorové pásy

Vošla do obývačky, kde Aatami pred krbom chrúmal sušienky, na stole mal položené dva hrnčeky s čajovými vrecúškami.

„No, podarilo sa mi to dohodnúť,“ posadila sa vedľa neho.

„Čo sa ti stalo?“ pozrel jej na líce.

„Čo?“

„To čierne na tvojom líci?“

„Ale nič, len nepozornosť,“ utrela si rozpustenú čiernu ceruzku na oči.

„Ako si to teda dohodla?“

„Ak by som sa ťa tam pokúsila doviezť autom, je tu istá možnosť, že by nás vystopovali, preto ťa naložím na vlak s hmotnou hotovosťou,“ zamávala pred ním holografickou tabuľkou s digitálnymi ciframi, „je na nej dve tisíce kreditov, malo by ti to stačiť na pár járd a nie je to evidované na žiadne meno.“

„Uhm.“

„Nastúpiš na vlak, zvezieš sa na stanicu dva bloky od cintorínu, priblíž sa a keď odpútam pozornosť...“

„Nie, nie, nie. Nechcem aby si kvôli mne riskovala,... au,“ na líci sa mu začervenalo po facke.

„Nebuzeruj ma, mám aj svoje záujmy jasné?“

Prikývol.

„A sorry, ale chalanov musím kopať do tváre, aby ma začali počúvať. Súhlasne prikývol na znak toho, že ju pochopil.

„Keď odpútam ich pozornosť, tak tam môžeš pokojne prejsť, tu máš oblečenie,“ podala mu smoking s motýlikom a dala mu čínske jedlo v termo obale.

„Kedy to je?“

„Zajtra o tretej.“

„Dovtedy tu musím tvrdnúť?“

„Žiaľ,“ otvorila svoje Kung-pao, „dobrú chuť.“

„Aj tebe,“ pozrel na svoju porciu, nebol zvyknutý jesť čínske jedlá. Je skôr cestovinový typ, hlavne špagety, to mu šmakuje, ale neodvážil sa sťažovať dievčaťu, ktoré ho je schopné bez váhania vyfackovať.

„Ako si skrátíme dlhú chvíľu?“ spýtal sa zvalený pred krbom, ktorý otepľoval vzduch v miestnosti, po tom, čo tam prihodil pár drevených klád.

„Vieš hrať človeče?“

„Človeče nehnevaj sa?“

„No aspoň niečo poznáš, teda vieš čo to je, že?“

„No šak, tá hra pre deti na tablety, nie?“

„Ach bože,“

„Je tam hracia doska, panáčikovia a kocka, nie?“

„Áno,“ svitla jej nádej, že nie úplne stratený z histórie ľudstva.

„Hrávame to doma na Vianoce, rodinný zvyk,“ mykol plecóm.

„Ach ták,“ načiahla sa do skrinky, kde odhalila viacej spoločenských hier.

><

Ďalšie ráno Mo pripravovala Aatamiho na cestu, mrvil sa, potil a žiaril.

„Počúvaj, ak budeš ako žiarovka, nikam ťa nedostanem,“ skúsila mu zakryť tvár šálom, „vyzerá to neprirodzené.“

„Vydrž,“ sústredil sa na upokojenie, žiara pomaly ustupovala, „lepšie?“

„O niečo,“ dala mu šál okolo krku, „musím ťa rýchlo hodiť na vlak.“

„Kedy odchádza?“

„Niečo po jednej.“

„Kde mám vystúpiť?“

„Ach,“ pokrútila hlavou, „Headingpolis, Radová zástavba, mohol by si to vedieť.“

„Vlakom som nikdy nechodil,“ Mo pokrútila hlavou a odstúpila.

„Ja by som ťa nespoznala.“

„Fajn, poďme,“ zahalený v čiernom oblečení a kabáte. Na cestách bolo stále vidieť vlhkosť. Odviezla ho na najbližšiu horskú zastávku. Dala mu hmotnú hotovosť. A vyrazila autom do mesta, mierne trpol v tichu stanice. Najhoršie na odlahlých staničných budovách bolo, že ich nevybavovali digitálnymi informátormi niekoľko rokov a tak čas odjazdu jednoducho nesvietil. Aatami našiel rozpis odchodov vlakov, staromódny papierový, ale predsa. Trinásť dvanásť mal príchod, to bolo o chvíľku.

Vlak sa pohyboval po voľným okom neviditeľných hyper priestorových pásoch, ktoré boli chránene vysokým elektrickým plotom. Regionálny expres sa rútil krajinou rýchlosťou cez stošesťdesiat kilometrov za hodinu. Aatami sedel opretý na tvrdej sedačke a pozoroval informácie premietané na bielej stene vozidla. Našťastie ho pred každou zastávkou prebralo z driemot automatické hlásenie. Nezaregistroval ho, len si všimol, že vlak ostal stáť medzi širokými poľami. Vyzeral z okna, netušil o čo ide. Vo vozni sedeli ďalší šiesti ľudia. Nepáčilo sa mu to, o to menej, keď informačný panel informoval o minimálnom meškaní štyridsať minút. Tou dobou by už mal vystupovať, mierne komplikácie, ale stále mal čas. Hlásenie znova prehovorilo: „Na trati pred nami je nehodová udalosť, predpokladané meškanie je štyridsať minút za meškanie a spôsobené nepríjemnosti sa Vám ospravedľňujeme.“ Aatami sa oprel do operadla, vytiahol sivý pásik a jeho batériu z vrečka. Pokrútil hlavou, na Mo nemal ani číslo, ani jej kód, aj keď si nebol celkom istý, či ona vôbec dáky má. Musela mať, každý ho musí mať. Chcel nájsť sprievodcu, stuhol, keď zbadal žiaru spod rukavice, navyše mu ruku zdobil pot. *Do predele.*

Kapitola 10 Rozpadnutý plán

Mo sledovala stanicu zo svojho auta, pozorovala, či prichádza vlak, polhodina spôsobila neistotu, ťukla po tlačidlo s lupou na palubnej doske. Na displeji sa okolo vlastnej osi otočili dva štvorce a ona so strachom v hlase položila otázku: „Koľko mešká vlak regional expres osemnásť dvadsaťjeden?“

Na displeji naskočil piktogram vlaku: „Vlak Regional Express osemnásť dvadsaťjeden Malý Povi mešká približne hodinu a pol z dôvodu nehodovej udalosti v trati.“

Mo premrzla tvár i telo, pozrela na zobrazovanú mapku, kde vlak stojí. Aatami to nestihne. Naštartovala auto a pomaly schádzala k cintorínu.

Amodio stál ďalej v rade aj so svojou manželkou, dávali prednosť Joshovým príbuzným, boli tu hlavne so slušnosti, nakoľko ich syn abstinoval. Rodičia Josha sa na nich škaredo pozerali, presne vedeli, čo si myslia. Obviňovali ich z toho, že ich syn je mŕtvy. Amodio však spozornel, keď zbadal známe auto, ktoré malo vyvolať obrovský rozruch, no namiesto toho zaparkovalo a dievča z neho vystúpilo.

„Prepáč,“ povedal svojej manželke a vykročil k bráne cintorína. Mo ostala čakať pred bránou nedovolila stráži ju preskenovať.

„Zdravím,“ pozrel na ňu s utrápeným pohľadom. Pokrútila hlavou a hľadala pohľadom slová.

„Je mi to ľúto, nestihne to, zasekol sa kvôli dákej nehode...“

„Je...“

„Netuším,“ pokrútila hlavou, pretrela si slzy a pozorovala ako truhla klesá pod zem.

„Dobre, ak príde do mesta, bude chcieť utiecť, že?“

„Určite.“

„Idem čakať k stanici,“ odkráčal k svojmu autu pričom pozrel na svoju manželku a kývol na ňu.

„Držím vám palce, a tu je kľúč od chatrče, on vie ktorej,“ položila mu do dlane kovový kľúč. Otočila sa a nasadla do auta.

Amodio naskočil do auta, naštartoval a vyrazil na parkovisko ku stanici. Stál tam skoro hodinu, kým sa vlak skutočne dovalil. Zažmúril pravé oko, no ľavé obočie mi stúpalo pomedzi vlasy.

Dvere sa pred Aatamim potichu otvorili, vystúpili s ním ďalší dvaja ľudia. No pri východe stáli dvaja svalnatý chlapi a doktor. Aatami prešiel pohľadom možnosti úniku, technické schodisko mu prišlo ako najrozumnejšie riešenie. Zmenil smer, no uvedomil si, že za ním vyštartovali. Tiež sa rozbehol. Dolu schodmi, to nebolo priveľmi príjemne, nakoľko svalnatý chlapi skákali po schodisku omnoho rýchlejšie než on. Doktor cupital za nimi. Aatami doskočil na zem a rozbehnutý pomedzi stĺpy mestskej nadzemnej dráhy obišiel rozvodnú skriňu a preskočil múrik chrániaci vodiče s vysokým napätím. Gorily už boli takmer za ním, odhodil im pod nohy kabát i šál, ruky mu celkom jasne žiarili.

„Chyťte ho!“ zakričal zadychčaný doktor od rozvodnej skrine o ktorú sa oprel. Aatami zbadal diery v plote, nízku a dosť širokú na to, aby sa tade prevalil za plot. Hodil sa k zemi, prevalil sa, cítil ako sa mu zachytilo tričko a o chvíľu ho za to isté tričko ho zdrapil jeden zo svalovcov. Trhol zo sebou, kus ošatenia ostal v obrovej ruke. Aatami chvíľu stuhnutý sedel na zadku a pozeral na kus ošatenia v obrovskej ruke. Druhý zatiaľ zdvíhal pletivo, Aatami vyštartoval do ruchu ulice. Vbehol do pasáže, kde rukami odstrkával zákazníkov kaviarne U Macíka. Prešiel do starých dverí, za ktorými našiel schodisko. Dvere sa neotvorili dlhú dobu, vyšiel na šiestom podlaží skrz kovové dvere. Prešiel na koniec dlhej tmavej chodby, ktorá ústila do priechodu. Ostal stuhnuto stáť, keď cez neho prešiel. Zhasol, uvedomil si, že stojí v chodbe Spoločenského centra. Srdce mu vystúpilo až do krku. Šieste podlažie, netuší čo je na šiestom podlaží. Pristúpil k prvým dverám, prečítal si menovku: Joshua Mäller Wager – výskumná kancelária. Dvere neboli ani zamknuté, jednoducho ich otvoril s pocitom viny, slzy mal na krajíčku. Zatvoril za sebou, veci boli pobalené v škatuliach, pripravené na vyhodenie. Kabát visel na vešiaku, ten kabát, ktorý nosil stále. Aatami sa posadil na otáčaciu stoličku pred stále zapnutý počítač. Ten sa prebral z režimu spánku. Pýtal si heslo, Aatami skúsil jednoduchú kombináciu čísel, ktoré mal Josh rád, kedysi mu s ňou pílil uši. Dostal sa do systému, ktorého rozhranie nepoznal. Hľadal niečo ako navigáciu, no na obraze boli len tri ikony, dve z toho rovnaké a ďalšia bol odpadkový kôš. Prstom ťukol do displeja na mieste prvého priečinku. Otvoril sa mu prehliadač súborov a vypísal zoznam, čo daný priečinok obsahuje.

Všimol si položku Riešenie – Aatami. Svitla mu nádej, ťukol do textu. Čierna obrazovka, nič, pusto.

„No tak,“ pošúchal prstom po obrazovke. Nič. Sklopil hlavu na stôl. Pozrel na displej ešte raz a odsunul sa od stola. Je na mieste, kde ho veľmi rýchlo môžu zbaviť života. Pozrel na škatuľu, len laboratórne veci, ktoré najskôr poputujú k niekomu inému.

Otvoril dvere do tichej chodby, bol čas zamieriť k východu.

Kapitola 11 Ahoj

Amodio sledoval ako jeho jediný syn uniká dvom svalnatým chlapom dolu schodiskom. Naštartoval auto a prešiel skrz podjazd na stranu, kde sa Aatami stratil v uliciach. Amodio rozobral svoj telefón. Zdvihol zrak. Videl svojho potomka ako vbieha do chodby. Spoznal ju. Bývalý, nie veľmi prívetivý vchod do spoločenského centra. Zaradil spiatočku a vyrazil pod nástupište hlavného vchodu danej budovy. Trvalo len pätnásť minút, kým si uvedomil, že Aatami už vybehol von. Spoznal ho v jednom odraze skiel protiľahlej budovy. Kolesá autá hlasno zapišťali a niesli vozidlo popod dráhu. Na každej zastávke dával pozor, či mu syn nevystúpil. Na zastávke s názvom Lesopark jediná osoba vybehla a rozbehla sa skrz les, šliapol na plyn.

Syna obiehal pomaly, Aatami auto spoznal a samozrejme spoznal aj vlastného otca, naskočil na korbu auta. Tatko sa uistil, že Aatami sa poriadne chytil a vyrazil na bočné cestičky pomedzi takmer opustené dedinky. Zastali až v jednej väčšej obci na parkovisku železničnej stanice. Obaja zoskočili na betón.

„Aatami,“ objal svojho syna pred staničnou budovou, „Bože. Si celý. Toto mi už nerob.“

„Ahoj,“ Aatami sťažka dýchal, bál sa, že ak jeho otec o ňom bude vedieť, budú ho veľmi spovedať, v hlave mu vírili myšlienky jedna radosť.

„Aatami, bože môj,“ mladý sa konečne vymámil z tuhého objatia.

„Upokoj sa,“ pozrel si na ruky, „všetko bude v poriadku, jedného dňa.“

„Najskôr nie.“

„Ale...“

„Nie, pri tejto vláde, to v poriadku nebude nikdy,“ Amodio stlačil ruku v päšť.

„To je pravda, ale neplánujem utekať celý život, jasné?“

„A čo spravíš? Necháš sa zastreliť?“

„Nie,“ zhlboka sa nadýchol: „Josh vedel ako to napraviť.“

„Josh?“ otec sa zamyslel, oči mu zažiarili, „Nechal ti dáke veci,“ z auta vytiahol pevný šanón naplnený papiermi.

„Čo to je?“ Aatami si prezrel podávaný predmet.

„Netušíme, dnes sme to dostali,“ otec na jeho otázku len mykol plecami.

„Dobre, fajn. Možno to pomôže.“

„A ešte mám pre teba toto,“ vytiahol starý kľúč a dal mu ho do ruky, „vraj vieš od čoho je a kde to máš hľadať.“ Vzal kľúč do ruky a pozrel sa na práve prichádzajúci vlak. Otec prikývol a Aatami vyštartoval: „Neboj sa.“ Dvere vlaku sa zatvorili a celá vlaková garnitúra sa nehlučne vydala na svoju púť.

Kapitola 12 Fotoalbum

Aatami pozorujúc plynúcu krajinu za oknom položil na sedačku šanón s papiermi a kľúč. Kľúč si prezrel, strčil ho do zadného vrečka. Po obale poklepal a prezeral si obsah. Prešiel si pohľadom relatívne prázdny vozeň. Pozrel nad seba na batožinový priestor. Nadvihol obočie: „Výborne.“

Natiahol ruky k malému ruksaku. Držal ho pred sebou, nadvihol jedno obočie, napokon mykol plecóm. Položil špinavý ruksak na sedačku. Spod vrstvy špiny na neho svietila ružová a motív detských bábik. Roztvoril ho. Nič, prázdno. Začal do vnútra tlačiť obal. Prestal. Vytiahol papiere zo šanónu. Išlo o fotografie. Skúsil potiahnuť ukazovákóm po fotografií. Nič. Ohmatal stranu so štyrmi fotografiami, nadvihol ju a objavil ďalšie fotky. Uvedomil si, že to je fotoalbum s fotkami, kde boli s Joshom malý. V podstate tam bol zdokumentovaný celý ich život.

Nič užitočné, len fotky, zatresol fotoalbum a vložil ho do tašky. Netušil, prečo mu to Josh okdázal. Nemohol si ani nič fotiť, proste sa musel len hýbať a byť ticho ako myška. Ohlasovací systém ohlásil stanicu jemu neznámu, nadýchol sa a vybehol na nástupisko. Stanica zívala prázdnotou. Prišiel k lavičke pod lampou. Hodil ruksak na sedáciu časť a sadol si vedľa. Na rukách mu naskočili zimomriavky a mierne ho začalo triasť. Nemal mikinu, natiahol sa poriadne do trička, ktoré mal na sebe. Objal tašku a nahováral si, že mu je teplo. Najbližší vlak mal ísť o dve hodiny, dovedy je tu zastavený. Pohľad mu zablúdil až za plot dráhy do nekonečnej tmy. Neónová lampa v pomalom tempe blikala za sprievodu tichého bzukotu. Pri koši bola odhodená sklenená fľaša od piva. Z konca nástupištá k nemu niekto kráčal. Srdce mu zovrelo, sklopil hlavou, dúfal, že tá osoba ho obíde.

„Môžem?“ chrapľavý hlas zmaril jeho nádej, len prikývol.

„Kam cestujete?“ osoba so strapatými vlasmi sa posadila.

„Sám neviem,“ odpovedal ticho a príkro.

„Tiež na slepo?“

„Tak dáko,“ pozrel sa na osobu vedľa neho, čierna mikina a veselý výraz v hnedých očiach.

„Necháivate to na osud? Boha?“

„Nuž, ak dáky Boh existuje, najskôr ma fakt neznáša.“ Aatami sa zahľad do zeme.

„Tak nehovorte, niekto vás milovať musí, a ak Boh existuje, tak on určite.“

„No jasné a ešte mi povedzte, že ste Boh a vytrhnete ma z tohto utrpenia posledných dní a všetkého blázince.“

„Možno som, možno nie.“

„Ale prosím vás...“

„Pekný batoh, mimochodom,“ postavil sa a kráčal ku schodisku.

„Nie je môj,“

„Ja viem, našiel si ho vo vlaku,“ povedal mu cez plece kráčajúc dolu schodmi.

„Čo? Jak to viete? Kto ste? Hej!“ Aatami vyskočil na nohy.

„Špajdy,“ hlava mu zmizla ako klesol pod úroveň podlahy. Aatami za ním bežal. Vbehol do podchodu a nikde ho nevidel. Vbehol do staničnej budovy, bola tam len upratovačka.

„Hej, tu nemôžete byť. Upratuje sa.“

„Ach, jasné, pardon, nebol tu taký chalan? Vysoký, hnedé vlasy.“

„Nikto tu nebol, čo by tu robil. Zmiznite.“

„Jasné, dovi. *Tò som blázon,*“ vrátil sa späť na perón. Krútil hlavou. Kráčal s pohľadom do zeme, chvíľami pozrel za seba. Škrabal si zátylok. Nerozumel tomu. Žalúdok mu pripomenul, že by rád vyplnil prázdny priestor.

Kým prešli dve hodiny, podarilo sa mu zohnať v automate jednu terekto-plazmovú bagetu. Najlacnejšie bagety aké mohli byť, ale nemal veľmi na výber. Zároveň sa mu podarilo zohnať fľašu minerálnej vody tesne pred tým ako prišiel regionálny expres do ktorého konečne nastúpil. Vystupoval na konečnej, no dvere sa vôbec neotvárali, nakoľko vo vlaku celkovo prebiehala kontrola cestovného. Počet cestujúcich nesedel s počtom platiacich. Aatami si uvedomil, že mu chýbajú hmotné peniaze a má pri sebe len vypnutý mobil, vložil batériu do panelu a čakal, kým sa k nemu príslušníci železničnej polície priblížia. Policajt prišiel k nemu a vzal telefón, pozrel a prešiel ho skenerom. Ozvalo sa pípanie.

„Mladý pán, zdá sa, že máte problém, postavte sa.“ Aatami sa postavil, sústredil sa na to, aby nezačal žiariť.

„Aký?“

„Z vášho telefónu neprebehla platba pri nástupe do vlaku.“

„Ako to?“

„Skener ukazuje nízke percento batérie, možno sa vám núdzovo vypol.“

„Aha, dá sa to dáko napraviť?“

„Nuž, mal by si zaplatiť pokutu, ale keďže vidím, že o tom nevieš budem benevolentný a poprosím ťa, len priložiť kartu k zariadeniu a zaplatiť za celú trasu, ktorú tento vlak išiel.“

„Dobre, moment,“ aktivoval telefón, stlačil dľaň, pocítil žiarenie, ktoré okamžite vypol. Priložil telefón k nastavenej čítačke a z účtu mu strhlo peknú sumičku.

„Ďakujem, môžete ísť.“

„Ďakujem,“ dvere sa otvorili a z vlaku mohli všetci vystúpiť, Aatamimu celkom odľahlo. Vystúpil v turistickom centre, je čas ísť, sa prejsť po čerstvom vzduchu, rozobral znova telefón a vybral sa po lesnom chodníčku hore kopcom.

Kapitola 13 Fotografia za všetky medené

Kráčal so svitaním do kopca, nemyslel na nič, užíval si okolité zvuky. V skutočnosti už nevládal nad ničím rozmýšľať a zvuky lesa mu prišli ako prelud. Pri svojej únave a nepozornosti zišiel z vyznačeného turistického chodníka, potreboval si zdriemnuť, cítil to. Našiel strom s veľmi hrubým kmeňom z ktorého vyrastal dostatočne hrubý konár na ktorom sa dalo ležať. Vyšplhal sa hore, položil si ruksak pod hlavu. Po hodinke spánku si uvedomil, že zhodil batoh z konára, to bol aj dôvod prečo sa prebudil. Zoskočil dole k ruksaku, fotoalbum ležal v mláke, zdvihol ho do vzduchu a vyklepil z neho hustú tekutinu. Všimol si jednu fotografiu, visel s červenými očami okolo Joshovho krku. Boli za nimi svetielka, vyzeralo to ako párty, lenže Aatami ju vôbec nevedel priradiť, pozrel na to a uvedomil si, že existujú momenty, ktoré si nepamätá. Oprel sa o strom a fotografiu vytiahol. Otočil ju. Nesklopil zrak na rub papiera. Zhlboka dýcha. Sklápala pohľad. Oči mu vyšli z jamôk.

Aatami, keď sa robila táto fotografia, tak si bol štátý ako delo, btw, Silvester 2872, nuž snád' si bol zvedavý a otočil to... tu je schéma nápravy tvojej poruchy.

Aatami zdvihol zrak a usmial sa, všetko, čo potreboval na prežitie mal práve teraz v ruke, založil fotografiu späť do fotoalbumu a strčil ho do ružového vaku. Hodil ho cez plece a ohliadol sa. Netušil, kde zmizol chodník. Pomaly sa začal motať pomedzi stromy, snažil sa ísť dolu svahom, raz musí niečo nájsť. Zakopol. Kotúľal sa dolu svahom a pristal v malom jarku medzi kameňmi, udrel si hlavu. Vzpriamril sa, sledoval jarok, ktorý sa časom menil na potok, ktorý si pamätal zdola. Najskôr. Nebol si tým istý, ale vedel, že tam dáky potok bol.

Po hodine trmácania prišiel do turistického centra, stál pod terasou s digitálnymi reklamnými pútačmi. Stál ako prikovaný k zemi, namiesto reklám na neho pozerala vlastná fotografia, ktorú má evidovanú na identifikačnom čipe v mobilnom zariadení. Odmena v hodnote dvoch tisícov kreditov spôsobila, že musel prehltnúť srdce aby ho znova dostal opäť na pôvodne miesto. Nebol ničím chránený, všetci ho mohli vidieť. A na každej obrazovke žiarila jeho tvár. Policajti ho videli, vedia, že je niekde tu. Určite, snád' nie sú tak sprostí. Sakra, pomyslel

si. Nad turistickým strediskom preletela helikoptéra, bledo-tyrkysová farba preradila jej pôvod a majiteľa helikoptéry. Najvyšší čas opäť sa stratiť medzi stromy. Pozrel sa na skupinu ľudí prezerajúcu si klasickú informačnú tabuľku. Helikoptéra sa vrátila, visela mu nad hlavou. Klesla nižšie, zbadal na sebe červený bod. Jeho vnútro stuhlo. Najvyšší čas sa niekam pohnúť, ale nohy ho vôbec nechceli poslúchať. Stáli tam, kde boli a ani za nič sa pohnúť. Červený bod zhasol, helikoptéra však neodlietala. Na budove turistického centra sa hladko roztvorili automatizované dvere. Doktor von Grenßoling tam stál s paralyzérom v ruke. Namieril na mladého chalana a vypálil výboj. Aatami stál dostatočne ďaleko a tak sa vyhol poškodeniu na tele.

„Verdammt!“ zahučal doktor a preskočil zábradlie, dopadol pred Aatamiho. Ten sa zvrchol na päte a rozbehol sa pomedzi stromy. Helikoptéra sa niesla nad ním. Kľučkoval pomedzi stromy. Doktor za ním bežal v tesnom závесе. Aatami preskočil peň, zohol sa pod konár. Doktor narazil do konára, no Aatami cítil ako šklbol s vakom na jeho chrbte. Aatami sotva dýchal a bežal kam ho viedol zrak, zbadal malý mostík ponad jarok, švihol sa dole. Dúfal, že z hora ho nikto nevidel. Doktor prebehol ponad neho. Chvíľu počúval. Keď Grenßolिंगové kroky utíchli, odvážil sa vyliezť. Najprv vystrčil len hlavu, helikoptéra letela za doktorom. Získal si kúsok času. Vytrepal sa celý von a vydal sa na cestu bližšie k civilizácií. Po pár metroch si uvedomil, že za ním doktor predsa beží. Nemal na výber. Nohy spustili plný výkon. Noha sa mu šmykla na vlhkom lístí. Skončil ležiac na ruksaku. Zadýchaný prenasledovateľ sa nad ním sklonil.

„Dermaßen Betrieb, für nichts!“

Aatami na neho hľadel, prichádzal k uvedomeniu si, čo sa deje. Doktor ho zdvihol za tričko, ktoré týmto činom pretrhol. Aatami mal čiastočne odkrytú hrud'. Telo ho nechcelo počúvať. Visel v doktorovej ruke. Druhá ruka bola zamestnaná vyberaním malého čierneho disku. Kontrolka na ňom jemne žiarila modrou farbou. Natiahol ruku k Aatamiho hrudi. Zúbky na opačnej strane disku ako kontrolka sa zaleskli v odraze očí obete. Zúbky sa takmer zarezali do Aatamiho hrude, no ten sa na poslednú chvíľu zmohol na prudký pohyb nohou doľava. Tento pohyb spôsobil, že doktor stratil balans a prevážilo ho dozadu. Uvoľnil zovretie prstov a smrtiaci prostriedok skončil vo vzduchu. Aatami sa odsunul, doktor rozprestrel ruky a udržal rovnováhu. Obaja pozorovali okrúhly predmet so zdvihnutou tvárou k nebu. Zúbky sa zarezali do čela.

Aatamiho nohy konečne začali poslúchať, mohol stáť a pozorovať ako doktorovi navierajú žily. Kontrolka žiarila prenikavou červeňou. Doktor skončil doluznak. Bolesť ním metala zo strany na stranu. Roztvoril ústa z ktorých sa mu vyvalila krv. Aatami prikročil. Chytil doktorovi bradu.

„Bitte! Prosím!“ Grenßoling metal končatinami a mykalo mu krkom. Mladý chalan, ktorý mal momentálne prežívať tento moment odtrhol krúžok z čela. Hodil ho na trčiaci koreň a rozdupol. Doktor ležal doluznak.

„Nien,“ pozoroval, ako krúžok naposledy zaiskril. Aatami pozoroval telo v bielom plášti. Hýbal hlavou a ľavou rukou robil mierne pohyby. Škaredo sa pozrel na Aatamiho no čelust' klesla viac k zemi, doktor už len nezrozumiteľne zachrapčal. Ľavou rukou sa potiahol bližšie k svojmu cieľu. Aatami ukročil. Doktor zdvihol hornú peru, druhá sa mykla a doktorove čelo sa zvrátilo. Aatami začal utekať ako najrýchlejšie mohol, z helikoptéry pristáli na zem dve spúšťacie laná.

Kapitola 14 Podzemie

Sotva dobehol do turistického centra a už stál pred policajnou hliadkou, prestávalo ho baviť stále utekať. Zvesil si ruksak a vytiahol z neho fotoalbum. Nachystal si fotografiu. Pomaly predstúpil pred hliadku, ktorá na neho neprestávala mieriť. Zdvihol ruku s fotografiou.

„Prosím, vypočujte ma,“ hlas mu mierne kolísal.

„Začni,“ vyzval ho jeden z troch policajtov, najvyšší a v strede.

„Môj dobrý kamarát, už nebohý, pracoval vo vládnej inštitúcii, spoločenskom centre. Na tomto kúsku papiera je napísaný vzorec ako napraviť moju anomáliu, stačí aby ste ma dovedli do Spoločenského centra a niekto ma môže napraviť.“

„Fajn, odvezieme ťa do mesta a počkáme na príkaz doktor Grenšolinga.“

„Dobre,“ Aatamiho ústa spravili výraz s neistou perou, keď si do nej zahryzol. Neisto sa nechal usadiť v policajnom module. Z jemu neznámych dôvodov musel mať na rukách putá. Fotografia skončila v ruksaku na sedačke vedľa neho. Pozoroval cestu do rodného mesta a netušil, čo presne sa stalo s doktorom, dúfal, že rozhodnutie o jeho osude pripadne niekomu inému.

Čakal v jemu dôverne známej miestnosti, dali mu čisté biele tričko. Ruksak mal pri nohách a cez sklo pozoroval dianie v riadiacej miestnosti, fotografiu držal v ruke. Prišiel za ním riaditeľ, ktorý bol opäť vo funkcii v ktorej mal byť.

„Zdravím ťa, máš celkom odvalu. Ukázať sa tu po tom všetkom.“

„Skôr sa cítim sprostý,“ zdvihol fotografiu vyššie, „myslíte si, že mi toto môže pomôcť?“

„Je to možné,“ vzal si od Aatamiho fotografiu. Začítal sa.

„Chlapče, toto vyzerá dosť pokročilo, a ak je tam čo i len maličká chyba, môže ťa to zabiť,“ všimol si Aatamiho výraz v tvári, zároveň však Aatami prikývol.

„Nemám čo stratiť, buď ma zabije ten váš psychopat alebo... tento pokus a radšej tento pokus.“

„Chápem, ale je ti jasné, že čo sa týka teba, má stále Grenšoling hlavné slovo.“

„A to sa ho nemôžeme dáko zbaviť?“ preblesla mu hlavou myšlienka na ležiaceho doktora v lese.

„Netuším.“

V ten moment do miestnosti doviezli doktora na vozíku, jeho obočie sa snažilo zvrátiť, no vznikalo z toho len nezmyselné mykanie. Bradu mu neprirodzene ovísala.

„Preboha čo sa vám stalo?“ riaditeľ vyskočil na nohy.

„Tho then fhagahan!“ zamumlal. Riaditeľ sa otočil na Aatamiho, ktorý pozoroval nehybne situáciu, no nohy sa mu chystali na útek.

„Zabhite ho! Das isht richtigh!“ Do miestnosti nabehli stráže so zbraňami, no Aatami už skočil do odvodového potrubia pre rakvy. V momente si uvedomil, čo urobil. Svetlo zatienila postava so zbraňou namierenou do priestoru, kde sa nachádzal.

Jeden zo strážcov vypálil smrtiacu ranu do priestoru. Ozval sa odtiaľ otrasný rachot, kov a rôzne škrípanie.

„Tam nevezliem,“ zahlásil strážca, odstúpil od portálu. Doktor zdrapil ovládanie a spustil spätný chod prúdu. Všetci cítili ako zo sústavy tunelov vychádza chladný vzduch. Dopadla pred nich malá ružová taška, celá špinavá od bahna a prachu. Vymenili si spýtavé pohľady.

Aatami ležal doluznak na kovovej konštrukcii pod hlavným vedením, plech neudržal jeho váhu a veľmi šťastne unikol smrtiacej rane. Nemal veľmi záujem sa vracat'. Pri plazení mu robili spoločnosť káble, malé potrubia a rôzne elektrinou nabitú škatulky. Stiesnená chodba mu umožňovala pohybovať sa dopredu len plazením. Narazil však na mierny problém, klesanie, brzdil ako sa len dalo, no klesanie stále naberalo na prudkosti. O chvíľu visel dolu hlavou zakliesnení rukami i nohami o steny. Pod sebou videl len čierňavu. Cítil ako mu pulzujú ruky, ktoré naberali na intenzite žiari. Koniec priepasti bol stále v nedohľadne. Pomaly zliezal nižšie dúfajúc, že uvidí niečo, kde by si aspoň na chvíľu mohol odpočinúť. Nič, v rukách cítil napätie, farebná škála žiari sa striedala v rámci červenej a modrej. Občas až tyrkysovej. Keby sa aspoň mohol dať nohami dole, cítil by sa istejší. Ďalší vývod, to bola jeho záchrana. Spotená ruka sa mu už mierne kĺzala, šupol sa do vývodu. S námahou sa posadil a pozoroval kam až vertikálny otvor vedie. Nevidel nič, len slabo počul tečúcu vodu. Neodhadol svoju váhu a klzkosť odvodu. Gravitácia spravila svoje a zvuk tečúcej vody sa k nemu prudko približoval. Tvrdo dopadol na zadok do vody, bola hustá a plná vecí, ktoré by radšej videl len v záchode miznúť a nie plávať okolo neho.

„To je kentus...“ zdvihol sa, vyšiel na betónovú plošinku a oči si privykli na šero. Nebola to tma, ale šero. Malé staré Edisonove žiarovky osvetľovali, každých päťdesiat metrov, každá jedna chránená špeciálnym hrdzavým obalom. Vybral sa po prúde vody. Pred ním sa stále výraznejšie objavovala kanálová križovatka, kde sa jeho prúd vlieva do kolmého na neho. Stále viac a viac svetla. Syčanie motora prebýjalo hluk vody. Vošiel pred svetlo, veľké nákladné vozidlo s korbou na odpadky zabrzdlilo tesne pred ním.

„Hej, čo tu stváraš?!“ vyhúkol na neho silnejší chlapík v zelenej uniforme s oranžovou reflexnou vestou na ktorej mu žiarilo logo spoločnosti Snel .

„Ehm...“ Aatami mykol plecami: „Prepadol som sa.“

„Prepadol, heh?“

„No, nehoda.“

„To vidím, žiaríš ako vianočný stromček.“

„Sakra,“ Aatami sa strhol.

„Čo blbneš naskoč, Grenßolinga nebudem volať.“

„Poznáte toho cvoka?“

„Zabil mi brata, je to dement.“

„Na tom sa zhodneme,“ Aatami vliezol do vyvýšenej kabíny, „wau, to je super výhľad.“

„No v tých kanáloch najlepší teda,“ auto odbočilo do chodby, ktorá stúpala hore na povrch, „vieš zhasnúť?“

„Skúsím to, kam ideme?“

„Nikam, kde by ti mohli pomôcť,“ rozsvietil diaľkové svetlá v dlhom tunely.

„Tak to som zvedavý, kde to bude,“ oprel sa do sedačky.

Kapitola 15 Záchytný bod

Smetiar bol na Aatamiho milý, dokonca si všimol, že Aatamiho noha schytil aj vražedný útok od strážnika. Aatami si to doteraz neuvedomil nakoľko nemal čas vnímať také veci. Momentálne ho noha otrasne štípala a bál sa rôznych infekcií, ktoré mohol nachytať v odpadovej vode.

„Zavri oči.“

„Čo?“ Aatami sa obával toho, čo príde.

„Len ich zavri,“ smetiar počkal, kým Aatamiho viečka ochránili jeho oči a potiahol za páku. Praskavý zvuk Aatamiho prekvapil a podskočil na sedačke, oči však držal zatvorené. Cítil tekutú spršku po celom tele.

„Nie je to stopercentné, ale snáď to pomôže.“

„Dezinfekcia?“

„Jo.“

„No snáď to pomôže dostatočne,“ Aatami si prezrel zranenú nohu, jeho krv disponovala malými svietiacimi čiastkami. Boli zaschnuté na jeho lýtku. Pocítil silné slnečné svetlo, boli na voľnom priestranstve. Museli byť dostatočne vzdialený od mesta. Videl len stromy, hory a stromy. Samozrejme stačil len správny uhol a mesto mohol byť za stromami.

„Poprosil som neter, aby ťa počkala a postarala sa o teba na záchytnom mieste.“

„To neznie priaznivo.“

„Je to lepšie, než to znie,“ usmial sa a zišiel na odbočku k bývalému diaľničnému odpočívadlu. Všade boli rozhádzané smeti, kontajnery boli poprevracané a po veľmi starých záchodoch ostali akurát tak drevené dosky medzi lavičkami, ktoré obrastal mach.

„Nevyzerá to príjemne,“ spozoroval ale osôbku, ktorá mu urobila radosť, „hovorili ste neter?“

„No, a?“

„Vaša neter je Mo?“

„Poznáš Mo?“

„Áno, už sme sa videli.“

„Super, nemusím vás zoznamovať, tak padaj,“ otvoril dvere a Aatami zliezol k zaskočenej Mo, ktorá mávla strýčkovi do kabíny a okamžite vypadol.

„Čo ty tragéd?“ zasmiala sa Mantarina.

„Tragéd hej?“ podlomila sa mu noha, hneď ho podoprela.

„Čo sa ti stalo?“

„No, mierne sa ma pokúsili zastreliť... a trafili nohu.“

„Pod“, naviedla ho na lesný chodník, „pozriem sa na to.“

Aatami popri nej skackal na jednej nohe, snažil sa tváriť ako tvrdý chlap, ale ostré štípanie mu to dosť kazilo. Vošli do priestrannej budovy.

„Ľudia, toto je Aatami, Aatami toto sú moje spriaznene duše.“

Aatami stuhol pred masou ľudí, nečakal, že bude predstavený takto hromadne.

„Ahoj,“ povedali všetci naraz.

„Ahoj,“ zažmurkal.

„Aatami je závadný kus, idú mu po krku, takže sa k nemu budeme správať milo,“ Aatami prebodol Mo pohľadom, mal chuť utekať, nebyť toho, že ho podopierala Mo, už by bol za dverami, „a tiež ho skoro zastrelili a potrebovala by som ošetrovateľa.“

„Mo, myslel som, že pôjdeme do bezpečia!“

„Ale trdlo, tu si v bezpečí, títo ľudia podľa evidencie ani nežijú, nemajú svoj kód. Si jediný v tejto miestnosti, kto je evidovaný, že žije.“

„Prosím?“

„Snažíme sa žiť bez povšimnutia v tichu a bez problémov, nakoľko nátlak na spoločnosť by nemal žiadny zmysel, hlavne ak je spoločenské centrum, také krvilačné.“

„Ja... neviem... čo na to povedať,“ obzeral si ľudí, ktorý si ho veľmi nevšímali ani cez žiaru, ktorá nabrala na intenzite. Trávová zelená, bol úplne pokojný. Vyhrnula mu nohavicu a prezrela si ranu. Ošetrovatelka prišla v civilnom oblečení s lekárničkou. Zobrala vatú, ktorú namočila v alkoholovom roztoku a pretrela Aatamiho zranenie.

„Toto bude chcieť viac,“ adresovala Mo, tá len prikývla.

„Čo viac?“ nechápal.

„Už tá niekedy liečili nanoboty?“ ošetrovatelka vytiahla z lekárničky malú plastovú škatuľku s displejom. Prešla po ňom pár krát prstom a v holografickom rozhraní nastavila liečbu strelnej rany.

„Len raz, keď som bol menší a nešíkavný na hoverboarde.“

„Tak si zvyknutý.“

„Nepáčilo sa mi to,“ priložila mu otvorenú škatuľku k rane, „ale to je zjavne jedno,“ oči sa mu prevrátili a prevalil sa dozadu na operadlo.

„Myslím, že je len veľmi unavený,“ Mo sa prihovorila ošetrovatelke, ktorá počkala kým sa nanoboty vrátili po svojej robote do škatuľky.

„Chápem, vyzerá dosť... akčne, ufúľaný a potrhany, dlho neumytý, pošlem Roga, nech ho odnesie...“

„Ku mne do izby, nech nemá veľký šok.“

„Fajn,“ ošetrovatelka pozrela na miesto, kde bola rana a prikývla nad úplne novou syntetickou kožou.

Kapitola 16 Odchod a chuť na pivo

Aatami pomaly rozliepal oči smerom na bielu stenu, pozoroval bielu plochu. Pomrivil ramenami, našiel im pohodlnejšiu polohu. Spozoroval perinu tyrkysovej farby, chytil ju a lepšie si ju prezrel. Do sediacej polohy prešiel tak rýchlo, že Mo za písacím stolom nadskočila.

„Mo?“

„A, dobré ráno,“

„Čo?“ vyskočil na nohy, stuhol. Zdrapil perinu a dal si ju pred obnažené nohy.

„Ale no tak.“

„Kde mám gate?“ rozhladol sa po miestnosti.

„Tam na radiátore,“ prstom naznačila smer, trochu sme ti ich vyčistili.

„Ďakujem,“ chytil ich do ruky.

„Nemáš za čo, btw, keď už sme pri tom, nechceš sa osprchovať?“

„Čo?“ Aatami zdvihol ruku a čuchol si pod pazuchu, „no vlastne asi áno.“

„Tá je tam za tými dverami, otvoria sa automaticky.“

„Fajn,“ vošiel do kúpeľne.

„Naozaj tu nechceš ostať?“ sedeli s Mo na terase, jedli špeciálnu porciu hranolčekov s kuracou príchuťou, cez všetko boli nahádzané malé lístočky.

„Bojím sa byť na jednom mieste, vieš to.“

„Ale tu žijeme v dosť silnom utajení, všetkých by nás odpravili.“

„No,“ smutne sa usmial, „je to príjemná predstava, ale nechcem vás vystaviť žiadnemu nebezpečeniu.“

„Chápem, odídeš lebo sa o nás bojíš, to bude ono.“

„Sarkazmus, ts, nepoznám vás, bojím sa možno tak akurát o teba, nikoho tu nepoznám.“

„Ale prosím ťa, zoznámil by si sa.“

„Jasné, počúvaj, až to vyriešim a snáď prežijem, tak sa vrátim.“

„Sľubuješ?“

„Áno,“

„To sľuboval aj môj tatko,“ smutne pozrela do zeme.

„Je mi to ľúto.“

„Na tom.... teraz priamo nezáleží, hlavne preži.“

„Neboj sa, Mo, ja to prežijem, sľúbil som to aj tatkovi, tak to proste urobím. Nesklamem dvoch ľudí, dobre?“ chytil jej tvár a pozerali si priamo do očí. Zhlboka dýchala, pery sa jej triasli.

„Budem musieť, ísť, sľubujem, že sa vrátim.“

„Dobre,“ vymanila sa mu z rúk, „vrát sa,“ odpravila sa do budovy a Aatami ostal sám pozorovať horizont hornatej krajiny.

Vo vrecku mal od Mo novú hmotnú hotovosť. Pozrel na presklené dvere a masu ľudí žijúcich v modernom sídle. Pokrútil hlavou a vyrazil po chodníku dole. Netrvalo mu veľmi dlho, kým narazil na malú železničnú staničku. Nikde nič nebolo, len nástupište a lavička s nápisom: STRATENÉ JAZERO. Pochyboval o možnosti príchodu vlaku. Oprel svoj chrbát o starú drevenú lavičku pred atypickým typom železničnej dopravy. Jednokoľajky mimo mesta vyzerali veľmi neprakticky. Nedali sa s nimi dobre vytvárať vlečky a nákladiská, zaberali omnoho viacej priestoru ako hyperpriestorové pásy, ktoré mali frekvenčnú hodnotu určovania smeru jazdy vlaku do vybraného smeru cez výhybku. Tento druh trate sa používal maximálne na dosluhujúcich lokálnych tratiach. Na druhú stranu bolo u neho jednoduchšie zistiť, či sa v danom bloku pohybuje dáky vlak. Indikačné svetla mali príslušnú farbu návěstidla, ktoré nasleduje. Aatami spozornel, keď červené indikátory zozeleneli. Zdvihol obočie, pozrel do jednej aj druhej strany. Malá trojčlánková škatuľka sa tichučko pristavila k starému betónovému nástupištu. Po priložení hmotnej hotovosti na dopytový snímač, ho dvere pustili do takmer prázdneho vozidla. Dvere zasyčali a malá súprava vyrazila pomedzi stromy pomerne nízkou rýchlosťou. Prešiel tri zástavky so sklonenou hlavou, aj keď vozidlo nedisponovalo žiadnou obrazkou. Vyliezol von, išlo o väčšiu obec, zamiesil sa medzi ľudí. Na každom rohu na neho svietili informačné cedulky krčiem. Dostal veľkú chuť na pivo, však už ho pár dní nemal. Nemôže nič pokaziť, keď si dá jedno. Vošiel do krajšie vyzerajúceho podniku. Barová stolička ho potešila, objednal jedno pivo.

Kapitola 17 Podvod

Hlavu skrýval pod kapučňou a pomaly chlípal tekutinu z pollitrového pohára. Pozoroval hladinu, nevnímal veľmi okolie. Televízia bola vypnutá, len z rádia hral mix songov, ktoré boli na istotu vymiešané podľa chutí majiteľa. Tak príjemnú hudbu žiadne rádio nehrá. Usmial sa nad tým.

„Ste v poriadku?“ ženský hlas ho celkom zaskočil.

„Hej, hej.“

„Nezdá sa mi,“ milá barmanka v bielej košeli a čiernym motýlikom sa naňho usmiala, „odkiaľ si?“

„Headingpolis.“

„Veľkomešťan, takých tu často nemávame.“

„Uhm.“

„Jak si sa sem dostal?“

„Ťažký deň... dni,“ Aatami zdvihol zrak, opätovoľ jej úsmev.

„Potreboval si vypadnúť?“

„Tak dáko,“ odpil z piva, nevšimli si jej kolegu, ktorý okolo čapoval pivo skupinke práve usadených ľudí.

„Kde pracuješ?“

„TravelBooks.... aj keď asi už nie,“ zauvažoval nad tým, že ak ho nevyhodili kvôli tomu, že sa tam neukázal, tak určite kvôli tomu, že je odsúdený na smrť. Smutný úsmev barmanku zaskočil.

„Čo sa stalo?“

„Veľa vecí...“

„To je veľmi konkrétne,“ pretrela pár pohárov, ktoré ležali pred ňou.

„Hold, je to komplikované, vážne veľmi komplikované.“

„Chápem,“ pozrela sa na neho. Zaplavilo ho zvláštne teplo.

„Hej, Kristína, poď na chvíľu dozadu,“ zavolaľ na ňu kolega, ktorý si prezeral novinky na mobile. Odišla s ním. Aatami dopil svoje pivo za čas, kým tam bola. Vrátila sa späť, prikývli na seba. Ich trasy mierili na inakšie miesta. Jej k Aatamimu a jeho s pohármi medzi ľudí.

„Takže Kristína? Pekné meno.“

„Heh, je to pekné meno, ale v skutočnosti sa volám Kiera.“

„Kiera?“ prikývla.

Aatami pokýval hlavou, a preplietol si lýtka. Zaplavoval ho pot kvôli ľahkej bielej košeli, ktorá zvyrazňovala to, čo sa chalanom dosť páči.

„Rád som ťa stretol, ale budem musieť ísť,“ nohami už bol na zemi, keď jej ruka stlačila tu jeho.

„Nechod, dám ti pivo na účet podniku.“

„Ale.... mal by som ísť. Vážne.“

„Prosím,“ zovrela mu ruku ešte silnejšie.

„Fajn,“ zaujal pôvodnú sedavú polohu.

„Super, donesiem ti to pivo.“

Prikývol, počkal, kým mu ho priniesla.

„Fešák, počúvaj o deviatej končím, nevyrazíme si?“

„Fú, takto z priama?“

„Ja len tak, skúšam šťastie.“

„Jasné, ako má chalan odolať babe, ktorá mu dáva pivo?“ a zároveň prebúdza jeho sexuálne pudy? Snažil sa držať na uzde. Mal pocit roztraseného tela.

„Tromf pre mňa, čo máš ty?“

„No.... momentálne kopu starostí, ktoré by som najradšej zahodil za hlavu.“

„Prečo to nespraviť?“ pohladila mu predlaktie pod mikinou, zavrel oči, sústredil svoje myšlienky proti žiareniu.

„Robí sa to ťažšie, než sa zdá.“

„Čo máš z krkom?“

„Čo?“

„To blikanie?“

„A, nič, len slúchadlá.“

„Slúchadlá?“

„Indikátor batérie, je trochu výraznejší, lacný šmejd.“

„Jasné,“ pozrela na barmana medzi ľuďmi ukázal jej palec. Aatami nemal chuť pozrieť tým smerom, pozrela tam sotva na tri sekundy. Nič zaujímavé to nebude.

„Takže o polhodinku končím, jasné? Nie, že mi zdrhneš,“ vycupitala k zákazníkom. Rýchlo ich obslúžila. Prišla k nemu z jeho strany. Položila mu ruku na stehno.

„Si sladký.“

„Ehm....“ netušil, čo má povedať.

„Pevné stehná, to sa mi páči,“ rukou mu hladila nohou, cítil ako v ňom prúdi krv. Priložil pery na jej pery, nechala si to. Druhou rukou ho chytila za tvár, ktorú pohladila. Rukou zo stehna mu prešla po bruchu a hrudi.

„Teším sa na teba....?“

„Aatami.“

„Zlaté meno, také nevinné,“ odstúpila a šla s táckou po poháre, čašník prešiel okolo nej, nič si pošepkali. Vrátila sa k svojmu úlovku.

„Môžem odísť skôr, tak ideme? Trochu si užijeme.“

Aatami len prikývol a zaskočil, vedel, že nerobí správnu vec, ale ak by mal čoskoro umrieť, chce to urobiť ešte naposledy. Srdce mu tlklo príliš rýchlo. Nasadil jej bundu a chytil za ruku. Otvoril dvere a stuhol. Ešte viac, keď ho vytlačila pred pol kruh policajtov, ktorí na neho mierili svojimi blastermi.

Kapitola 18 Nádej umiera

Pocítil ako mu srdce vystúpilo vysoko do hrdla. Ústa otváral na prázdno oproti hlavniam. Ruky mu žiarili do fialova. Obe ich zdvihol k nebu. Príslušníci polície mu ich chytili a dali do špeciálnych pút za chrbát. Viedli ho pomedzi zbraňový koridor. Jedna hlaveň ho tlačila medzi lopatkami, kráčal do obrneného vozidla. Zavreli ho s dvoma policajtmí do auta. Vyrázili.

Opäť sa nachádzal v miestnosti, kde mu všetci chcú vziať život. Tentokrát pripútaný na vertikálne lôžko. Riaditeľ vošiel do miestnosti. Naklonil sa k nemu a veľmi tichým hlasom začal: „Malo by to fungovať, len to chcem najprv otestovať. Horšie je odstaviť túto popravu. Skúsím urobiť, všetko čo sa dá.“

Aatami na neho len pozeral, nepohol ani brvou.

„Prepáč,“ v dverách ešte zastavil: „Grenßoling zomrel, jeho telo to vzdalo.“

Aatamiho kútiky úst trochu vystúpili. Pohľad mu spočinul na ľuďoch za sklenenou stenou. Jeden z nich vošiel do miestnosti s malou škatuľkou. Pristúpil k nemu. Otvoril škatuľku. Vopchal do nej ruku. Vytiahol čierny disk. Aatamim mierne myklo. Nevidel nikde riaditeľa. Oprel hlavu o studenú podložku. Cítil ako mu ostré zúbky disku prenikajú skrz kožu na hrudi. Pozrel na tenké pramienky krvi, ktoré sa spájali do jedného. Zhlboka dýchal. Chlapík odišiel medzi kolegov k ovládacíemu pultu. Kontrolka na čiernom krúžku žiarila na bledomodro. Pomaly prechádzala do fialovej farby. Červená. Po Aatamiho hrudi sa zvýraznili žily na čierne. Zažiaril, zaiskril. Zataľ zuby. Stlačil ruky v päst. Bolesť ustala, hlava mu odkvicla na stranu. Dýchal, kontrolka vôbec nesvietila. Otočil hlavu na ľudí, ktorý stáli v poloblúku okolo riaditeľa. Ten na nich kričal. Aatami netušil čo, to sklo muselo byť parádne hrubé. Vošiel do miestnosti a odopol ho. Gravitácia Aatamiho začala ťahať k zemi, chytil ho. Niekoľko elektrických výbojov zasiahlo záchrancu. Aatami netušil ako má stáť.

„No tak, no tak. To ešte dokážeme, neboj, napravíme tá.“

„S poškodenými nervami to nepôjde.“

„Šššš, to pôjde, spravíme pár výskumov, doktor Swer to má na starosti.“

„Ďalší doktor?“

„Tento je pri zmysloch.“

„Super.“

„Dostanem ťa do izby, kde si oddýchneš, dobre?“

„Dobre,“ Aatami skúsil prikývnuť, vyzeralo to skôr ako zachvenie. Dvaja ľudia riaditeľovi pomohli.

Sedel tam medzi štyrmi stenami, stolom, posteľou, stoličkou, nočnou lampou a skrinkami so zrkadlom na zemi. Precvičoval rôzne končatiny úplne rozžiarený a iskriac. Podarilo sa mu postaviť. „Ak mám skapať, tak aspoň skúsím čoho som schopný.“ Rozprestrel ruky, cítil ako nimi prešla hromada energie, ako sa točila vo vnútri. Zablýskalo sa. Posteľ zlomilo na dve časti, stolička prešla pod stôl, pričom jej vylomilo operadlo. Aatami pozoroval ten neporiadok, čo nastal. Úkon zmenil na obojručné nasmerovanie rúk k zrkadlu. Rozštiepilo sa na malé kúsočky na zemi.

„HEJ!“ Mierili na neho dvaja ľudia pri dverách. Otočil sa k ním čelom. Ruky mal od tela, dlaňami k nim. Stále mu iskrieli.

„PRESTAŇ!“ pozrel na ruky, „prestaň, stačí, doktor Swer a riaditeľ chcú aby si za nimi prišiel. Použijú Joshovu receptúru, malo by ťa to napraviť.“

„Fajn,“ vypochoďoval z izby, iskriac a posielajúc slabé výboje do strán. Strážnici si od neho držali odstup. Napochodoval do miestnosti, kde na neho čakal riaditeľ s mladým plavovlasým chlapíkom v plášti.

„Vy budete Swer, že?“

„Áno.“

„Fajn, skúste ma pri tom nezabiť,“ ľahol si na lôžko, videl ako sa Swer rozklepal.

„Pán doktor, len pokojne, ten chalan si za posledných niekoľko dní užil svoje, má právo byť .... *drsný*.“

„Jasné,“ doktor Swer s natiiahnutými rukavicami priložil na Aatamiho špeciálne diódy a nasadky, ktoré odosielali do počítačov potrebné informácie.

„Trochu to zabolí,“ pichol do Aatamiho ruky dlhšiu ihlu s tekutinou.

„Fajn,“ riaditeľ prišiel so špeciálnou násadkou, ktorú dal Aatamimu do úst, ten ju zovrel perami, kým mu ju doktor pripol okolo hlavy.

„Môžeme začať?“ Swer skontroloval na panely činnosť srdca a prúdenie krvi.

„Áno,“ doktor spustil cez násadku špeciálny plyn a cez infúznú striekačku prúdila do Aatamiho tela bledomodrá tekutina. Aatamimu sa prevrátili oči. Trvalo to necelú hodinu, kým všetky zásoby pominuli a žiarenie na tele mladého muža pominulo spoločne s iskrením. Tlkot srdca pominul spoločne s nimi.

Kapitola 19 Joshua

„Aatami?“ oslovila ho čierna neostrá silueta z diaľky bieleho priestoru.
„Josh?“ hlas poznal, poznal by ho kdekoľvek.
„Čo tu robíš?“
„Asi... asi... som po.“
„Nemyslím si.“
„Prečo?“
„Vyzeráš príliš živo.“
„To aj ty a predsa si mi zomrel v náručí.“
„Nemôžeš svojmu kamošovi, len tak povedať, že ti zomrel v náručí,“ Josh mu hľadel priamo do očí, „Aatami!“ objali sa.
„Chýbaš mi.“
„To ja ale predsa viem, aj to, že si dodržal sľub.“
„Nemyslím, že som ho práve dodržal.“
„Ale áno.“
„Myslíš si, že som dobrý človek?“
Josh len prikývol.
„Teda, bol som dobrý človek.“
„Stále si.“
„Čo tým myslíš?“
„Nikdy si nikoho nechcel nechať zomrieť, ani Grenßolinga. Chcel si ho zachrániť. To, že tá oznámenie o jeho srdci potešilo plynie len z toho, že ti dá konečne pokoj, ale nechceš k ním byť zlý.“
„Ale Josh.... už ... nie som človek..., či?“
„Samozrejme, že si, lenže toto je náš posledný osobný rozhovor.“
„Čo to?“
„Ďakujem za návštevu a vráť sa späť.“
„Čo?“ Josh sa rozplynul pred Aatamiho očami, ostal sám uprostred čisto bieleho priestoru.

Kapitola 20 Hrdzavka

Urýchlene ho odpojili zo zariadení, nasadili mu kyslíkovú bombu a doktor Swer mu masíroval srdce.

„No tak Aatami, bojuj. Dýchaj,“ riaditeľ pozoroval chlapcove zatvorené viečka. Nič. Posadil sa na stoličku a vložil hlavu do dlane. Doktor Swer prestal. Zadýchaný odstúpil od boja o život. Išiel si do vedľajšej miestnosti umyť si ruky. Ticho v miestnosti preťal zvuk slabého nádychu. Riaditeľ vyskočil na nohy, Aatami ležal s poloootvorenými očami. Vybral mu dýchacie zariadenie.

„Ako to skončilo?“ tichým chrapľavým hlasom vyšlo z takmer nevládneho tela.

„Žiješ, čo viac poviem.“

„To som robil aj pred tým.“

„Skoro si to neprežil.“

„Myslel som, že to bo váš dlhodobý zámer,“ pokus o smiech zmenený na prerývaný kašeľ mierne vydesil riaditeľa, „tak, čo žiarim?“

Riaditeľ pokrútil hlavou.

„Zavolám tvojej rodine, že prídeš domov.“

Aatami prikývol.

O dve hodiny stál pred rodičmi, dokázal chodiť, nežiaril ale cítil, že chce ešte chvíľu byť sám, všetko si usporiadať v hlave. Nechal sa rodičmi objať.

„Aatami, láska,“ mama mu dala bozk na čelo, „vďaka Bohu.“

„Mami,“ nechal sa objímať, tatko ho pleskol po pleci.

„Si pašák synak, pod' so mnou.“

„Kam?“

„Uvidíš,“ vošli do domu, zabočili cez chodbu ku garáži.

„Čo čo tam je?“

„Keď volali, že si v poriadku a prídeš domov, tak som ti rýchlo zaobstaral darček.“

„Vážne?“ Aatami sa zamračil.

„Pozri sa sám, nie je to najlepšie ani najnovšie, ale...“ otvoril dvere.

Aatami zbadal hrdzavý automobil, ešte stále na kolesách, štyroch okrúhlych predmetoch s pneumatikami, ktoré boli omnoho novšie ako samotné auto.

Vozidlo bolo na pomery doby a mesta veľmi hranaté, všetky logá z neho boli dole a predsa sa na ňom nachádzalo osvedčenie o spôsobilosti jazdy po vozovkách.

„To vybavil riaditeľ, tak skús si vyraziť.“

„Netuším kedy prídem, ozvem sa,“ naštartoval a vyrazil po príjazdovej ceste do ulice.

O necelú polhodinu už razil lesnú cestu, hádzalo ho omnoho viacej ako v Mantarininom aute. Zastal pred chatou. Vystúpil do takmer suchej zeme, vložil hranatý kľúč do zámku a otvoril. Ružový vak mal tiež so sebou, s celým fotoalbumom a našiel tam aj poznámku s Joshovým menom a podlažím štyridsať dva. Posadil sa pred zhasnutý krb, zima mu nevadila, slnko svietilo, nebolo to také strašné. Listoval fotografie. Zasuňul fotografiu s receptom na opravu svojho genetického kódu. Išiel do kuchyne. Keď otvoril skrinku s čajmi, zbadal recept na papieri. Proti bolesti nervov. To bolo jediné, čo na tom bolo napísané. Vzal ho do rúk, tie byliny rastú v lese, určite ich nájde v okolí chatky. Naozaj to mu tak bolo. Spravil si z nich čaj, vypil ho položený na Hrdzavke. Tak pomenoval svoje auto. Do piatich minút spadol na zem, pekné driemajúc. Pohár sa skotúlal pod auto.

Prebral sa po hodinke na slnečnú páľavu, zdvihol pohár, cítil sa sviežo. Netušil, čo presne spravil, radšej to ani vedieť nechcel. Žalúdok mu zaškvíkal, odniesol pohár dnu a skočil do auta. Je čas najesť sa. Autom zišiel na asfaltové cesty pomedzi hory. Medzi pahorkami, kde už boli roviny stál motorest. Zaparkoval. Vystúpil z auta a skladal si telefón dokopy. Pri aute sa mu niečo mihlo.

Pozrel popod auto, krčili sa tam detské nohy. Obišiel auto.

„Prečo sa skrývaš?“ malý chlapec stuhol, kryl si tvár s rozžiarenou dlaňou.

„Ou, aha, hej hej, neboj neublížim ti, dobre?“

„Sľubujete?“

„Mal som rovnaký problém. Viem to vyriešiť.“

„Ale... ale...“

„Aj ja som sa bál.“

„Nezabijú ma?“

Aatami pokrútil hlavou: „Nie kým si so mnou. Nechceš jesť? Nejedol som ani nepamätám.“

Chlapec prikývol.

„Som Aatami, a ty?“

„Petteri.“

„Tak Petteri poďme jesť.“

„Ste môj hrdina.“

„Nie, ja hrdina nie som. To Josh, on to vymyslel.“

Epilóg

Mo kráčala po starom drevenom móle postavenom pri Stratenom jazere. Pozorovala pokojnú hladinu odrážajúci slnečné lúče. Na druhej strane na železničnej zastávke stála osoba v zeleno bielom tričku a čiernych nohaviciach. Pohla sa k sídlu, ktoré tajili. Nohy jej vyštartovali hore k hlavnému vchodu, osoba sa za ten čas k dverám priblížila až príliš. Zastala za rohom, tak aby ju osoba nevidela. Spozna rohu sa pomaly vynorila malá knižka s názvom *Rebrík do Chleba*. Usmiala sa a zdrapila knižku.

„Aatami, ty si mi teda dal.“

„Prepáč,“ obzrel si budovu, „nevedomil som si, ako pekne to tu vyzerá.“

„Miesto na perfektný život,“ držala knižku pod pazuchu, „chceš ísť ďalej?“

„Rád,“ vošiel za ňou dnu. Usadili sa v jej izbe. Pohrabal v jednom vrecku a vytiahol jej visačku zamestnanca Spoločenského centra.

„Takže si náš prišiel zrušiť?“ jej obočie prezradilo podráždenie.

„Samozrejme,“ vytiahol dva kusy vypnutého telefónu.

„Ako?“

„No, dovedol som im tam ďalšiu vadu a pomohol s nápravou, takže ma dali na prvý styk s osobu. Aby sa už nikto nemusel stretávať s psychopatmi.“

„To je milé a pozitívne, ale uvedomuješ si, že tvoja prítomnosť, je pre nás nebezpečie? Že áno?“

„Preto som sa prišiel len rozlúčiť, a poďakovať,“ z ďalšieho vrecka vytiahol zlatú členskú kartu TravelBooks, „netušil, som, čo lepšie ti dať.“

„Ďakujem,“ vzala si kartu, nečakal, proste odchádzal, pozerala na jeho chrbát, „Zbohom a veľa šťastia.“

„Aj tebe, vám, čokoľvek, opatruj sa. Bez teba by som tu dnes nebol,“ kráčali dolu schodmi k zastávke. Pozerala na jeho chrbát, vložila kartu do knihy a pozrela na dvere do domu. Otrela si vlhké oči a vošla dnu. Toto bola jej rodina. Rodina čistých.

Špajdy
Chybný kód

Obálku navrhol Špajdy.

Vydal Jakub Špaček, Martin v roku 2015

Ako svoju 1. publikáciu.

Príprava do formátu PDF Špajdy.

Uverejnené na eKnižky.sk vo formáte PDF.

ISBN 978-80-971915-0-4

Na úplný koniec

Ak sa Vám dielo páčilo podporte autora Likemi a odbermi.

978-80-971915-0-4